KOMÜNİZM İÇİN SİLAHLI MÜCADELE

KIZIL TUGAYLAR

yar yayınları

YAR YAYINLARI: 44
Dünya Devrimci Pratiği: 10

Türkiye Yayım:
YAR YAYINLARI
Ekim, 1978, İstanbul

Orijinal Adı:
BRİGATE ROSSE

Bewaffneter Kampf
für den
Kommunismus

Dizgi-Baskı:
KÜLTÜR MATBAACILIK

Kapak Klişesi:
ESER KLİŞE

Kapak Baskısı:
ÇIĞIR MATBAASI

YÖNETİM YERİ:
Ticarethane Sokağı,
Ticarethane Çıkmazı,
Bozkurt Han, 25—1
Cağaloğlu-İstanbul

KIZIL TUGAYLAR

KOMÜNİZM İÇİN SİLAHLI MÜCADELE

YAR YAYINLARI
P.K. 37 — İstanbul

KIZIL TUGAYLAR

RÖPORTAJ/1971

Bir yıl süren çalışmanın ardından, politik durumumuzun ana hatlarını, bu röportajda açıklamaya karar verdik. Birçok yoldaşın «doküman» taleplerine karşın biz, böyle birşey için zamanın henüz erken ve uygunsuz olduğunu düşündük. Politik öncülerin, politik-askeri öncülere dönüşüm süreci, gerçekten de henüz başlangıç aşamasındadır, ve sorun, bunun teorisini önceden yapmak olamaz. Bunun dışında, çoğunluk gibi biz de, sonu gelmez ilke açıklamaları ya da sansasyon yaratan «teorik» aydınlatmalar —ki bunları zorunlu olarak pratik reformizmin hayal kırıcı uygulamaları izlemiştir— duymaktan bıktık. Biz pratiğe, önceliğini sağlamlaştırma ayrıcalığı tanıyor, devrimci güçlerin birleştirilmesinin, yani silahlı proletarya örgütünün gerçekleşmesinin ve devrim teorisinin daha açık ve anlaşılır olmasının bu yolla mümkün olacağına inanıyoruz.

EYLÜL/1971

1 — Sınıfsal çatışmaların bugünkü durumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Gözlemlerimize göre, bugünkü durumun değerlendirilmesinde solda aynılık egemendir. Gerek reformistler, gerekse parlamento dışı güçler, burjuvazinin gerici ve işçi düşmanı bir uygulama ile reorganizasyonunu gerçekleştirmeyi planladığını gözardı etmemektedirler. Ve genel anlamda tümü, nihai çatışmanın başladığının bilincindeler. Bu çatışmada, bir yanda (burjuvazi açısından) yeni bir politik ve ekonomik dengenin oluşturulması olanağı; öte yanda (işçiler açısından) üretim ilişkilerinin yıkılması söz konusudur. Ne var ki gerici saldırı karşısında birçok kez ölüme mahkum olan reformist strateji bir yana bırakılırsa, bizim amacımız, mücadelenin yeni gerekleri karşısında devrimci güçlerin hazırlıksızlığını açıklamaktır. Devrimci sol, 1968'te başlayan çatışma sürecinin zorunlu olarak bugünkü boyutlara ulaşacağının bilincinde olmadığından, başlangıç yapabilmek için gerekli araçlardan yoksunduk. İşte politik pratiğimiz bu zorunluluktan doğmuştur.

2 — Bugünkü krize hangi nedenler yol açmıştır?

Bugün burjuvazinin politik perspektiflerinin yıkımı ile karşı karşıyayız. Bu, kapitalist gelişim perspektifleri ile reformist partilerin politik planları arasında ilişki yokluğundan kaynaklanır. Burjuvazi, reformizmi, sosyal istikrarın sağlanması için bir seçenek olarak onaylamayan ve sömürünün son bulmasını gündeme getiren işçi sınıfının inisiyatifi ile karşı karşıyadır. Burjuvazi, tek

tek ülkelerde kapitalist gelişimin barışçı proğramlanmasını engelleyen emperyalizmin objektif çelişkileri ile karşı karşıyadır; ve bu gerçekler ışığında, egemenlik aracının tümünü «sağa» doğru reorganize etmek zorundadır.

3 — Sizce politik durum yakın gelecekte hangi yönde gelişebilir?

Burjuvazinin izlemek zorunda olduğu tek yol vardır: Duruma yeniden egemen olabilmek için iktidarını gittikçe daha despotik biçimde örgütlemek. Sermayenin işgücü karşısında giderek despotlaşması, devletin artan oranda askerileştirilmesi ve sınıf çatışmaları, stratejik etken olarak baskının yoğunlaşması, söz konusu durumun objektif ve kaçınılmaz sonuçlarıdır. Gerçekten de bugün İtalya'da düzenin gerici güçlerinin, orta-sol hükümete karşı bir seçenek olarak biçimlenişini yaşıyoruz. Bu biçimleniş, ulusal sağın bayrağı altında büyüyerek ekonomik ve toplumsal durumu denetlemeye çalışmaktadır. Bu da her türlü devrimci ve anti-kapitalist mücadelenin baskı altına alınması yönünde çaba harcamak anlamına gelir.

4 — Öyleyse faşizmin yeniden canlanması mı sözkonusudur?

Sorunu böyle koyamayız. Şu hiç kuşku götürmez bir olgudur: Bu baskı aracı, şu an, faşizmin yaptığı gibi «demokratik» devlet kurumunun tasfiyesini amaçlamaktan çok, devrimci hareketin ezilmesine yöneliktir. Fransa'da De Gaulle'ün gerçekleştirdiği «darbe» ve bugünkü «de Gaulle faşiz-

mi», demokrasi maskesi altında boy göstermektedir. Bu modelin yakın vadede pek uygun olmadığı açıktır, ne var ki devrimci hareketin varlığı nedeniyle, ekonomik ve sosyal alanda bir ölçüde istikrar sağlanmasını beklemek aptallık olur.

5 — Ne tür kararlar almış bulunuyorsunuz?

Devrimci sol ile birlikte yıllardan buyana reddettiğimiz reformist yol dışında iki yol daha vardır: ya işçi sınıfının tarihi deneylerini anarko-sendikalizm, veya 3. Enternasyonal biçiminde yinelemek; yada şu aşamada metropollerdeki devrimci pratiğe katılmak.

Parlamento dışı sol grupların tümünün birinci alternatifi aşmaları mümkün olmadı, çünkü bunlar, savaş sonrası ilk devrimci hareketin yenilgisini eleştirici bir tahlilden geçirmeyi başaramamışlardı. Bu gruplar özünde, devrimci sürecin ikili aşama teorisini (ilk önce politik hazırlık, ajitasyon ve propaganda, sonra silahlı ayaklanma) ele alarak, henüz birinci aşamada bulunduklarını söylerken, burjuvazi, silahlı inisiyatifi çoktan başlatmıştır. İşverenlerin belirleyici olan mücadele biçimlerine saldırmaları, politik davalar ve savaşçı militanlara karşı verilen hükümler, terör gruplarının yeniden canlanması, grev gözcülüğü yapan işçilere karşı girişilen faşist saldırılar, küçük fabrikalara, evlerinden atılan insanlara, öğrencilere karşı polisin yoğun şekilde baskı yapması, kentin ayaklanan kesimlerinde polisin gerçekleştirdiği baskınlar, aramalar, fabrikalara provokatör, muhbir ve faşistlerin yerleştirilmesi, bu olguyu (burjuvazinin silahlı insiyatifi başlatmış olduğunu çn.) kanıtla-

maktadır. Silahlı çatışma başlamıştır ve amacı işçi sınıfının direnme gücünü kırmaktır. (Ayaklanmanın kesin saati olmayacaktır). Ve bazı yoldaşların proletarya ile burjuvazi arasında nihai çatışma olarak düşündükleri şey, burjuvazinin son başarılı savaşından başka birşey değildir. 1922'de olduğu gibi.

6 — Bağlı olduğunuz ideolojik ve tarihsel yön nedir?

Marksizm-Leninizm, Çin Kültür Devrimi ve metropollerdeki gerilla hareketinin pratiği, kısaca uluslararası devrimci işçi hareketinin bilimsel geleneği hareket noktamızdır. Bu aynı zamanda, bizim, Avrupa'daki Komünist Partilerin tarihlerinin devrimci aşamalarındaki düşüncelerini —özellikle politik ve askeri örgütler arasındaki ilişki konusunda— tümüyle devir almadığımız anlamına gelir.

7 — Bu konuyu biraz daha açar mısınız?

Brezilya'lı yoldaşlar, Komünist Partilerin sossal-demokrasiye dönüş yapmalarının kökeninde, örgütlenmelerinin, ilerlemiş burjuvazinin, işçi sınıfına zorla kabul ettirdiği çatışma boyutlarına karşılık verebilme yeteneğinden yoksun oluşunun yattığını söylemektedirler. Demek ki sorun, liderlerin «ihaneti»nde değil, kullandıkarı güçlerin yapısal uygunsuzluğunda, yani örgütlenmelerindedir. Baştan itibaren, tüm boyutlardaki çatışmalara hazır olabilecek biçimde kurulmuş olan metropollerin silahlı örgütleri, bu gerçeği kavrayabilmişlerdir.

8 — Önünüzdeki sorunun silahlı mücadeleyi başlatmak olduğu söylenebilir mi?

Silahlı mücadele başlamıştır. Ne yazık ki bu tek yanlıdır, yani vuran taraf burjuvazidir. Öyleyse önümüzdeki sorun, bu saldırıyı karşılayabilmek için bir sınıfsal araç oluşturmak olmalıdır. Sınıfsal politik öncünün, silahlı politik öncüye dönüşmesi ilk ifadesini «Kızıl Tugaylar»da bulmuştur. Bu aracın kurulması doğrultusunda ilk pratik adım böylece atılmış olmaktadır.

9 — Silahlı öncünün foco-teorisini savunuyor musunuz?

Hayır. İtalya'da silahlı mücadelenin, sınıfsal hareketin doğrudan ifadesi olan bir örgüt tarafından yürütülmesinin zorunlu olduğunu düşünüyoruz. Bu nedenle de, ayaklanma ve sömürünün en yoğun olduğu fabrikalarda kentlerin bazı kesimlerinde, büyük endüstri merkezlerinde ve metropollerde işçi hücreleri örgütlemeye çalışıyoruz.

10 — Bulunduğunuz aşamaya hazırlık aşaması denebilir mi?

Genel olarak seçtiğimiz yolun, uzunca bir dönem deney ve kadro birikimini gerekli kıldığı açıktır. Sadece bu anlamda hazırlık aşamasında olabiliriz. Ne var ki bu, sınıflar çatışmasından ayrı bir aşama değildir. Tam tersine gerçekliğini sınıfsal çatışma içinde bulur.

11 — Söylediklerinizden «Kızıl Tugaylar»ın bu aşamada da mücadeleye katılacağı anlamı çıkarılabilir mi?

Sınıfsal hareket içinde tek tek parlamento dışı gruplarla sınırlı olmayan bir eğilim vardır. Bu eğilim, devrimci savaşın yeni örgüt biçimlerinin zorunlu oluşunu ifade eder: Savunmanın, gizliliğin ilk biçimlerinin ve doğrudan eylemlerin örgütlenmesi... «Kızıl Tugaylar», bu zorunluluğu kavramıştır ve gerekli olan taktik aşamayı oluşturan ilk deneyler yoluyla, silahlı mücadelenin stratejik aşamasına geçmeye hazırlanmaktadır.

12 — Bu geçişin koşulları nelerdir?

İktidar mücadelesi yapan hiçbir devrimci hareket iki temel koşulu yaratmadan çarpışmayı karşılayacak durumda olamaz: 1 — İktidarla her alanda boy ölçüşmek (politik tutsakları kurtarmak, katil polisleri idam etmek, kapitalistleri mülksüzleştirmek vb.) ve çatışmaların bu boyutunda varlığını sürekli kılabileceğini göstermek; 2 — Fabrikalarda ve kentin proleter kesimlerinde bir karşı-iktidar kurulmasını sağlamak.

13 — Proleter karşı iktidar kavramından ne anlıyorsunuz?

Bu kavram ile, devrimin, salt askeri-teknik bir mesele olmadığı ve silahlı öncünün, silahsız bir kitle hareketinin silahlı kolu olarak kavranmadığı, tersine onun (silahsız kitle hareketinin çn.) birleşmesinin ve iktidar talebinin en yüksek noktası olduğu söylenmek isteniyor.

14 — Bu aşamada hangi ilkelere göre hareket edeceksiniz?

Geçtiğimiz aylarda temel meselemiz, sınıfsal hareket içinde bir stratejik tartışma açmaktı. Bugün ise, bunu örgütlemek için çalışmanın belirleyici olduğunu düşünüyoruz. Sorun, silahlı mücadelenin ilk biçimlerini, fabrikalarda, kentlerin çeşitli kesimlerinde, okularda, burjuvazinin taktik saldırısını kırmayı amaçlayan güncel mücadele içinde, işveren terörizminin objektif ve subjektif görüntüsüne, emeğin ve toplumsal çalışmanın kapitalist örgütlenmesine karşı savaşı, iktidarın kapitalist örgütlenmesine karşı savaştan ayırmadan mücadele ederek; faşist gruplaşmalara saldırıp, bunların politik ve askeri örgütlenmelerine kişileri veya eşyaları hedef alarak gereken sertlikle vurarak, sınıfsal hareketin çıkarlarına ve militanlarına saldıran muhbirleri, ajanları ve yargıçları cezalandırarak, kökleştirmektir. Kısa vadeli düşünüldüğünde, bu eylem, halkın seferberliğinin şimdiki boyutunu koruyacak, karamsar ve tasfiyeci akımların yerleşmesini engelleyecektir. Ve genel olarak bu çatışmanın sonucunda eski duruma dönüş söz konusu olmayacak, tersine, bugünkü çatışma stratejik çatışmanın bir ön provası biçiminde gelişecektir. Stratejik çatışmanın, iktidar için silahlı mücadele olduğu açıktır.

15 — «Kızıl Tugaylar» bir geçiş örgütü müdür?

Hayır. Çünkü silahlı mücadele, taban komiteleri, işçi-öğrenci çevreleri veya parlamento dışı örgütler gibi geçici organlar ile yürütülemez. Si-

lahlı mücadele baştan itibaren, proletaryanın stratejik bir örgütünü gerekli kılar.

16 — Parti demek mi istiyorsunuz?

Evet. «Kızıl Tugaylar», proletaryanın silahlı partisinin yaratılması için ilk yoğunluk noktalarıdır. Bizim, işçi hareketinin devrimci ve komünist geleneğiyle ilkesel bağımız burada yatar.

17 — Parlamento dışı gruplarla çatışmalarda aldığınız tavır nedir?

Biz, kısır bir ideolojik polemik geliştirmekte hiçbir yarar görmüyoruz. Parlamento dışı gruplarla çatışmalarda bizim tavrımızı belirleyen şey, öncelikle bunların silahlı mücadeleye karşı tavırlarıdır. Kendilerine verdikleri tanımlamalara karşın bunlar, özlerinde güçlü bir neo-pasifist akım taşımaktadırlar. Bu akımla bizim hiçbir ilişkimiz yoktur. Bizce bu akım, belirli bir anda, proletaryanın silahlı mücadelesine karşı güçlü bir muhalefet oluşturacaktır. Öte yanda silahlı mücadeleyi kabul eden diğer militan gruplarla diyaloğumuz sürmektedir. Doğaldır ki bu (silahlı mücadelenin kabul edilmesi çn.) tek belirleyici kriter değildir. Zamanlama ve uygulanacak taktik konusunda temel sorunlar, özellikle de örgütün proleterleştirilmesi konusu henüz açıklık kazanmamıştır. Biz, bugünkü öncüleri, sınıfın öncüleri ile özdeş tutmaya çalışan aldatmacayı kabul etmiyoruz. Proletaryanın politik ve silahlı öncüsünün yaratılması sorunu hâlâ açıktır ve bu sorun, bazı grupların ucuz sokak gösterileri ve sınıfsal açıdan anlamı olmayan güçlerin birleştirilmesi projeleri ile çözümlenemez.

18 — Bazı parlamento dışı sol grupların formüle ettiği, sizi hedef alan suçlamalar üzerine ne düşünüyorsunuz?

İlk önce bize iki tür suçlamanın yöneltildiğini söyleyelim: Birincisi, «maceracı»lığımız üzerine getirilen eleştirilerdir. Bu konuda bizim söyleyeceğimiz şudur: Asıl maceracılık, silahlı burjuvazi ile çatışmaya, bu çatışmanın gerektirdiği araçlarla girmemektir. Söz konusu formülasyonu, militan bir düşünüşle ortaya getirenler de bu gerçekten kaçamazlar. Hedef olduğumuz ikinci tür suçlama, bizi provakatör veya faşistlerin hizmetinde olarak tanıtmaya çalışan iftiralardır. Bu iftiralara politik cevaplar verilmeyecektir. Ancak bunları ifade edenlerden kesinlikle hesap sorulacaktır. Bu suçlamaların dışında, solun, sınıfsal çatışmanın ilerlemesi ile silahlı mücadeleye karşı tavrın belirleyici etken olacağı, kutuplaşma sürecini yaşayacağını düşünüyoruz. Bu süreç içerisinde İKP de bulunacaktır. Bu nedenle biz, entellektüel sahte devrimciliğin belirtisi olan tüm ideolojik sekterliği reddederek, silahlı mücadele yolunu seçecek tüm yoldaşlarla birlikte bu tavrımızı kararlılıkla sürdüreceğiz.

EYLÜL/1971

RÖPORTAJ/1973 (*)

1. İki yıl çalışmadan sonra örgütünüzün politik kararlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bizce İtalya'daki politik ortamın gelişimi, 1970 yılının ilk aylarında aldığımız temel kararı haklı çıkarmaktadır. Rejimin krizi reformist anlayışla çözülememiştir ve yakın gelecek içinde bir çözüm olasılı görülmemektedir. Tersine: Sosyalistlerin katılmadığı orta-sağ bir hükümetin kurulması, faşistlerin «paralel güç» olarak yüceltilmesi, işçi hareketine cephesel saldırı ve politik ve toplumsal çatışmaların durmadan daha çok askerileştirilmesi, tüm bunlar burjuvazinin politik alanda şimdiye dek olduğundan daha büyük bir ihtirasla, kendi diktatörlüğüyle tam bir yeniden kuruluşu gerçekleştirmeyi ve böylece işçi sınıfının koşulsuz politik yenilgisini amaçladığını kanıtlamaktadır.

(*) «Problemes des Arbeiterkampfs» (İşçi mücadelesinin Sorunları/ç.), nr. 21,20.8.73; İtalyancası: Potere Operaio, Nr. 44, 11.3.73

2. Feltrinelli'nin öldürülmesi ve BR'ye (Brigate Rosse - Kızıl Tugaylar/ç.) karşı girişilen saldırı, tam tersine, böyle bir kararın zayıflığını daha doğrusu erginsizliğini göstermez mi?

Bir politik çizginin zayıflığı, onu temsil eden bir örgütün, başlangıç döneminde sağlamlaştırma durumunda olduğu güçler ilişkisinden kaynaklanmaz.

Burjuvazinin Mayıs ayında bize karşı başlattığı saldırı, komünizm için silahlı mücadele stratejisini benimseyen politik güçleri, bunların karakteristik örgütsel zaaflarından yararlanarak, nötralize edebilme hatalı görüşünden hareket etmiştir.

İşte bu politik yanlış değerlendirme, polis eylemlerini başarısızlığa uğratmış —ve bizi güçlendirmiştir. Gerçekten de, önerilen alanı, yani Kızıl Tugaylarla silahlı devlet mekanizması arasında «cephesel çatışmayı» reddederek, «sessiz-sedasız» ekonomik hedeflere yönelik karşı saldırılar hazırlamak ve örgütsel yapımızı kararlı bir biçimde sağlamlaştırmak için zaman kazandık, aynı zamanda böylece bu polis devletinin, askeri yapısıyla hâlâ güçlü olsa da «politik zayıflığını» gösterdik.

3. Bir çok kez terörizmle suçlandınız. Bunun temeli nedir?

«Terörizm» bu ülkede ve çatışmanın bu aşamasında, işverenler cephesinin yürüttüğü; işçi hareketinin genel bir yenilgisini ve eski sömürü ya-

pısının tümüyle yeniden kuruluşunu sağlamak için, Piazza Fontana katliamıyla başlayan politikanın, bir anıdır. Egemenler bu politikayla, öncelikle üç temel hedefin gerçekleştirilmesini gözönünde tutmaktadırlar:

— bugün gerici bloğun gelişmesini ve onun içsel veya paralel yürüyen faşist kesimlerini iktidar için elverişli hale getirmek ve böylece uzun vadede fabrikalarda ve kırlarda kontrolü yeniden ele geçirmek;

— devrimci baskıyı dizginlemek ve «karanlığa girme» hayaletini çizerek, bu yıllarda olgunlaşan mücadele hareketine sosyal pasifist bir yön vermek;

— devrimci örgütlere iftira etmek ve aşırıcılık terazisi şemasına ve her türlü şiddet gösterisinin eşit değerlendirilmesine göre sola, işçi düşmanı ve faşist eylemler yüklemek. Fabrikalarda ve mahallelerde başlangıçtan itibaren görevimiz, ilerleyen karşı-devrime ve oportünistlerle revizyonistlerce tezgahlanmaya çalışılan, devrimci baskının tasfiye edilmesine karşı, bağımsız proleter direnişini örgütlemek olmuştur.

Direnişi örgütlemek ve silahlı proleter iktidarını kurmak, devrimci çalışmamızı belirleyen ve bundan böyle de belirleyecek olan şiarlardır. Bütün bunların terörizmle bir ilgisi var mıdır?

4. Öyleyse bu aşamada müdahalelerinizde izlediğiniz yol nedir?

Kızıl Tugaylarla, proleter direnişi hareketinde ortaya çıkan hiç olmazsa en acil sorunlarla ilgilenebilecek durumda olan bir stratejik kutup oluş-

turmak istedik. Yeni bir grup kurmadık, bilakis çeşitli bilinç düzeylerini ve komünizm için silahlı mücadelenin stratejik tasarısını birleştirmek için, işçi özerkliğinin tüm açıklığı içersinde çalıştık.

Bugün, suya attığımız taşın daireler çizdiğini söyleyebiliriz: Silahlı proleter örgütü sorunu, tüm devrimci kamp tarafından ele alınmıştır.

Yani mesele, ileri doğru bir adım atmak ve silahlı proleter iktidarı çizgisini, askeri ve diğer yanlış eğilimlere karşı mücadelede inşa etmektir.

Askeri sapma, örnek olarak tasarlanan silahlı eylemlerle «işçi sınıfının harekete geçirilebileceğini» düşünenlerin sapmasıdır.

Grupçuluk, Samurai(*)lerden oluşan bir çekirdeğe, silahlı mücadelenin fonksiyon ve görevlerini yükleyenlerin sapmasıdır.

İki konumun da ortak bir yönü vardır: İtalyan proletaryasının devrimci gücüne güvensizlik. Silahlı eylemin, yaygın bir politik çalışmayı en yüksek aşamaya çıkaran bir an olduğuna inanıyoruz; proleter öncülük bunun üzerine örgütlenir —direniş hareketi gerçek öncelikli gereksinimleriyle dolaysız ilişki halindedir. Başka bir deyişle: Kızıl Tugaylar için silahlı eylem, derin sınıfsal çalışmanın en yüksek noktasıdır; sınıfın iktidar perspektifidir. Ve işte bu yüzden, eğer silahlı mücadele yolunda devam edilecekse, şimdiden zorunlu olarak, aynı yönde hareket eden tüm politik-askeri öncülerin, politik birleştirilmesi yönünde çalışma ele alınmalıdır.

(*) Samurai: Japon şovalyesi

5. Gruplarla, politik birleştirilme çalışmasını özdeleştiriyor musunuz?

Gruplar geçmişin gerçekleridir, devrimci sürecin son gelişimini yaşamaları artık uygun değildir. Oluşturmak istediğimiz birlik, komünizm için silahlı mücadele yönünde hareket eden tüm güçlerin birliğidir.

6. Bunu daha da berraklaştırabilir misiniz?

Reformist olmayan sol içersinde bugün üç temel eğilim etkilidir:

— Birincisi, işçi sınıfının yenilgisinden hareket eden ve onun kriz sürecinin cezrini yönlendirmek için, kendisini «Parti çalışmasına» hazırlayan tasfiyeciliktir. Bu eğilimi kabul edenler, içe yönelik çizgiler temelinde bir örgütsel gelişime inanıyorlar ve —kaba bir basitleştirmeyle— devrimci sürecin gelişimini, grubun kendisiyle özdeşleştiriyorlar. İşverenler cephesi, «süzülüp gelen iç savaş» havasına girerken, bunlar faaliyetlerini ajitasyon propaganda alanına yöneltmişlerdir.

Bu yanılgı «III. Enternasyonal» tipinde bir modelin yeniden ele alınmasına yol açmaktadır, bunu işçi hareketinin —geçmişte bir kez yenilmiş ve gelecek için bomboş olan—, tarihsel bir deneyinin sığ bir tekrarı olarak değerlendiriyoruz.

— İkincisi, —sınıfın politik yenilgisinden hareket etmese de— inisiyatifini sürekli bir çatışmalar serisi doğrultusunda koyan, ancak bunu hiç bir zaman bir savaşın birleştirici bir örneği haline sokamayan merkezci eğilimdir. Bu eğilim fabrika ve mahallelerdeki özerk örgütlerce temsil e-

dilmektedir, bunlar varlıklarını taktik içinde tüketirler ve «günden güne» politikasıyla, stratejik bir seçenek oluşturulabileceği hayali ile yaşarlar. Bu yoldaşların hâlâ çözmeleri gereken problem, şu somut soruda yatmaktadır: «Özerk örgüt birimleri mi» yoksa «Proleter devletinin örgüt birimleri mi?»

— Üçüncü eğilim; işçi sınıfının gerçekleşmiş bir politik yenilgisinden hareket etmeyen direniş eğilimidir. Bu eğilim, proleter inisiyatifinin ifade bulduğu yeni biçimleri bir araya getirmeyi başarmakta ve bunları komünizm için silahlı mücadelenin stratejik raylarına, devrimci sınıf savaşının düzeyine yükseltmektedir. Proleter iktidarını inşa çizgisi öncelikle bu eğilime dayanmaktadır.

Yaratmak istediğimiz birlik ilk planda direniş cephesini oluşturan güçlerin birliğidir. Bunlar 1945'den beri —işçi hareketinin resmi çizgisi dışında olsa da—, her zaman işçi sınıfının devrimci baskısının kesintisizliğini göstermiş olan ve 1968 ile 1969 mücadelelerini içeren özerklik mirasını zenginleştiren en genç geleneğin güçleridir.

7. Şimdiye dek İKP (İtalya Komünist Partisi/ç.) üzerine hiç bir şey duymadık. Neden

Onları söz yağmuruna tutmayı sürdürmek ne yararlı ne de önemli görülmektedir. Devrimci alanda yürütülen ideolojik mücadele de, kendi politik kanılarını tarihi olarak hayata geçirebilme becerisine dayanır. Bu yüzden direniş çizgisi, proleter iktidarı ve silahlı mücadele çizgisi, işçi sınıfı içersinde politik ve örgütsel olarak sağlamlaştığı ölçüde, bugün hâlâ bu parti içinde (İKP kastedi-

liyor/ç) mücadele eden veya ona inanan komünist unsurların tercihlerini yapmayı bileceklerinden eminiz.

8. Direnişten konuşurken, Güney'deki devrimci güçlerin gelişimi üzerine ne düşünüyorsunuz?

Güney proleterlerinin aktif katılımı olmaksızın İtalya'da devrimci bir proje düşünülemez. Fakat ne yazık ki, Güney'deki kitlelerin şu anki devrimci talepleri, reformist stratejinin başarısızlığından dolayı parçalanmıştır. Mevcut durumda faşist burjuvazi, Güney'in bazı bölgelerinde halk tabakaları üzerinde egemen olmayı ve devrimle hiç bir ilgisi olmayan taleplere karşı öfke kışkırtmayı başarmıştır. Şimdi Güney'le politik birlik tartışmasını yeniden açma görevi, Kuzey'in işçi öncülerini oluşturan güçlere düşmektedir. Güney burjuvazisinin eylemlerinin, Kuzey'deki işçi sınıfına karşı tepmesini engellemek için, büyük bir dikkatle ele almamız gereken önemli bir görevdir bu.

9. Fakat Güneydeki sol yapıların kolay dağılırlığı gözönünde tutulursa, bu doğrultuda nasıl bir çalışma yapılabilir?

Elbette ki Güneyde devrimci teşvik yok değildir, tersine hatta belirli bir anlamda son derece ilerlemiş ifade biçimleri bulmaktadır. Ve burjuvazi —eğer denetim mekanizması denen şeyler işlemese—, devrimci med'in olağanüstü bir kararlılıkla patlayacağını çok iyi bilmektedir. Bu yüzden devlet, hükümet ve işverenler, faşist uşakların «Gü-

neyciliğine» (Meridionalizm) yeşil ışık yakmakta ve böylece —ancak işçi mücadeleleriyle bağıntılı olunca isyancı olabilen bir «isyan eğilimi» için sorumluluğu almaktadırlar.

Bunun dışında başka karışıklıklara, —Güney için her zaman baskı ve sömürü anlamına gelen bu «demokratik devleti» savunarak, gerçekte, eğilim olarak sisteme karşı çıkan proleterler üzerine sağcıların hegemonyalarını sağlamlaştırmalarına yardım eden, reformist güçler de katkıda bulunmaktadırlar.

10. Durum böyle olunca, bu eğilimin değişmesi için darbe kimden gelebilir?

Bir şeyi açıkca kabul etmemiz gerekiyor: Bu darbeyi indirecek olanlar, zamanlarını «Güney'de kapitalist gelişimin aşamaları» yada uçurum durmadan büyüyüp giderken «Kuzey ile Güney arasındaki geleneksel uçurum» üzerine incelemelerle geçiren, Güney'deki entellektüel sol gruplar değildir. Yalnızca politik ajitasyon ve propagandaya yönelmiş olan grupların da, geriye doğru akan devrimci dürtüye stratejik bir mansap olabilme şansları pek yoktur.

Ortamı harekete geçirebilmek için, faşistlere, yerel burjuvaziye ve devletin baskı organlarına karşı mücadele içinde gündelikçiler, işsizler ve alt proletarya tabakasından oluşan yeni işçi sınıfını birleştirebilecek silahlı bir öncünün sağlamlaşması gereklidir.

11. Bundan sonra faaliyetlerinizi hangi alanlarda geliştirmek istiyorsunuz?

Şu sıra iki tür faaliyeti sağlam ve kararlı bir şekilde yanyana izleme yolundayız: Gizli örgüt çalışması ve kitle örgütleri çalışması.

Gizli örgüt çalışması üzerine: örgütümüze tam bir bağımsızlık sağlayacak ve «kitle çalışması» için stratejik bir dayanak oluşturabilecek olan, ekonomik, askeri ve lojistik anlamda bir maddi temeli sağlamlaştırmayı düşünüyoruz.

Kitle örgütleri çalışması üzerine: fabrikalar ve mahalleler için, savaşa hazırlanan silahlı bir devletin, proleter devletinin organ biçimlerinin inşasını planlıyoruz.

12. Son noktayı biraz daha açabilir misiniz?

Çözmemiz gereken sorun, direniş hareketinden gelen devrimci baskıyı iktidar boyutlarına ulaştırmaktır.

Bunun için, mevcut bilinç düzeylerini gözönüne alan ancak bunu aynı zamanda genelleştirebilecek ve komünizm için silahlı mücadele stratejik perspektifinde geliştirebilecek olan, sınıfsal düzeyde bir örgütsel gelişim gereklidir.

Kızıl Tugaylar bu yönde çalışan ilk gerilla çekirdekleridir. Bu yüzden, proletaryanın silahlı partisinin inşaası üzerine düşünen militan komünistler, onun etrafında örgütleneceklerdir.

13. Sınıf savaşının bu aşamasında müdahalelerinizi belirleyen ölçütler nelerdir?

Uzun bir perspektife sahibiz. Şimdi savaş aşamasında bulunmadığımızı biliyoruz ve bu yüzden bilinç ve örgüt doğrultusunda önkoşulları hazırlamaya çalışıyoruz: ölçüt budur. Tüm eylemlerimiz bu sonuca yöneliktir. Halk direniş hareketinin, her yerde burjuvaziyle çatışmak için genel bir istek ve bu isteği öngörülen alanda etkili bir şekilde gerçekleştirme konusunda, bir o kadar güçlü bir beceriksizlik gösterdiği doğrulanmaktadır. Bizim müdahalemiz bu çelişkiyi çözmek istiyor.

Örnek eylemin şamatasını aramıyoruz, bilakis proleter öncülerle şu sorunları formüle ediyoruz:

— Yalnızca Almirant'ın karagömlekleri'ne karşı değil, bilakis Andreotti'ci ve Hristiyan demokrat beyazgömleklere karşı da yönelen, *faşizme karşı savaş;*

— İşçi sınıfının düşmanlarını, birliğin sabotörlerini ve tasfiyecilerini yenmek, işçi hareketinin politik bir yenilgisinden, birkaç on yılık daha sömürü ve baskı çıkarmak isteyen işverenlerin elinden inisiyatifi adım adım almak için, *fabrikalarda direniş;*

— *Rejimin askerileştirilmesine karşı direniş,* bu, demokratik kurtarılmış bölgeleri savunmak için savaşmak anlamına gelmez, bilakis devletin ve milislerinin silahlı yapısını parçalamak içindir.

14. Son bir soru: Devrimci sürecin gelişimini ulusal mı yoksa kıtasal bir düzeyde mi düşünüyorsunuz?

Devrimci inisiyatifi Avrupa ve Akdeniz bölgesi (mediteran) boyutlarında sürdürmek, son derece önemli bir taleptir. Buna bizi devletlerüstü sermaye ve iktidar yapıları zorlamaktadır. Olgunlaşması için çalışmak demek, öncelikle kendi ülkende sınıf savaşım yaymak, ancak uluslararası devrimci ve komünist hareketin gereksindiği somut dayanışma veya mücadele girişimlerini karşılamaya da hazır olmak anlamına gelir.

KRİZ, İŞÇİ SINIFINI YENMEK İÇİN GERİCİLİĞİN KULLANDIĞI BİR ARAÇTIR

İşten çıkarmalar cezasız kalmayacaktır!
Fiat-Faşizmiyle anlaşmaya hayır!

1. KRİZ, İŞÇİ SINIFINI YENMEK İÇİN GERİCİLİĞİN KULLANDIĞI BİR ARAÇTIR. (*)

Toplu sözleşme görüşmeleri sonrasının, «otomobil üretiminin yeniden yapılanması» ve «yeni biçimleri» üzerine büyük ağızlı ilanlarının ardından, **FİAT**, şimdi tarihindeki en ağırlarından biri olan iç krizini sözkonusu etmektedir.

Agneli kardeşler saçlarını yoluyor ve bu «zor an» ve «kaygı verici durum» üzerine acı gözyaşları döküyorlar. Hesapta bir yanlışlık mı var yoksa? Fiat'ın '73 sonlarında ağır kayıplara uğrayacağını, bu yıl üretim programında öngörülenden 188.000 eksik otomobil üretildiğini, 69'dan 72'ye dek, 678 milyarlık yatırımlar ve 25.000 yeni işyerine rağmen üretimin esasen yükselmediği ve verimliliğin düştüğünü göstermek için, belge üzerine belge yığıyorlar. Bu genel kriz ortamında hesabın pek o kadar iyi çıkmaması mümkündür, ancak bu sorunu onların muhasebecisine bırakıyoruz. Ve kendimize şu basit soruyu soruyoruz: İtalya'nın en büyük fabrikalarıyla ilgili bu kriz üzerine alarm verici bilgiler, neden tam şimdi kamuoyuna açıklanıyor?

(*) CONRO INPORMAZIONE Nr. 1-2, Şubat/Mart 1974'te basılmıştır.

Bir krizin aynı zamanda iyi bir iş olabileceği kuşkusu akıllara gelmektedir, öncelikle eğer hükümetten birçok şeyin yanısıra, zaten işlemeyen «fiyat dondurulması»nın kaldırılması isteniyor ve elde ediliyorsa ve sendikalarla İKP'den muhalefetin yeni bir türü ve uyumlu bir toplu sözleşme-görüşmeleri beklenebiliyorsa; «ulusal çıkarlar» adına emeğin verimliliğinin şiddetlenmesini ve fabrikaların bağımsız öncülerden ve devrimci komünistlerden temizlenmesini sağlayacak, tam yetki talep etmek için, cinler periler davet edilip korku kozu oynanabiliyorsa.

Agnelli —Almirante gibi— saygın bir politikacı olarak görünmeyi seviyor. Kendisini «bilinçli» girişimci maskesi altında göstermeye çok önem veriyor ve sözümona komünistlerden biri şunları yazabilmeyi başarınca memnun oluyor: «Fiat'ın yeni stratejisi uluslararası ve iç durumun analizi temelinde belirlenmiştir, işçi hareketi tarafından uzun zamandan bu yana geliştirilmiş olan stratejiyle bazı benzerlikler göstermektedir.»

Bu, şu anlama gelir: işçi hareketinin çıkarlarıyla büyük «bilinçli» girişimcinin çıkarları, bugün aralarında bir «anlaşma», bir ittifak veya —çok kullanıldığı biçimiyle— bir «uzlaşma» mümkün olacak derecede yakındır.

Direniş ve mücadele yolunu seçmiş olan bizler ve bizle birlikte onbinlerce işçi bu konu üzerine daha başka düşünüyoruz ve bu anlaşmaya esas adını veriyoruz: KAPİTÜLASYON.

İnce polemikleri ve kelime oyunlarını, bunun için zamanları olanlara bırakıyoruz, biz burada girişimci bayımızın daha az bilinçli, fakat işçilerce daha iyi tanınan başka bir yanı üzerine konuşmak istiyoruz: FİAT Faşizmi üzerine.

2. FİAT-FAŞİZMİ.

FİAT-Faşizmi başlangıçtan beri varolan iki çizginin karışımıdır: tekniğe-üretkenliğe yönelik yeniden inşaa ve politik takip. Bu iki çizgi bazen —özellikle bazı politik reformistlerce— karşı karşıya getirilir, fakat gerçekte birbirini tamamlar ve armonik bir bütün oluştururlar.

Tekniğe-üretkenliğe yönelik yeniden inşaa, çeşitli sermaye etkenlerinin sömürüsünün etkinleştirilmesi politikasının çerçevesi içinde gelişmektedir. Bu anlamda işçi reformizmiyle hiç bir ortak yanı yoktur ve getireceği değişikliklerin etkin bir reform politikasıyla hiç bir ilgisi bulunmamaktadır. Agnelli'nin «yeni bir çalışma» üzerine yaptığı konuşmanın hiç bir ilerici yanı bulunmadığı bizce açıktır, çünkü hiç bir şekilde fabrikadaki İŞGÜCÜNÜN ARTMASI anlamına gelmemekte, bilakis «çalışmanın zenginleştirilmesi», «çalışmanın bileşiminin yenilenmesi», «monotonluğun ve kendini tekrarlayan işin azaltılması», «en yorucu iş süreçlerinin makineleştirilmesi» gibi güzel lafların ardında açıkca, ETEĞİN ÜRETKENLEŞMESİ için bir manevra yatmaktadır.

FİAT'ı, çalışma organizasyonunda bazı değişikliklere zorlayan şey, işçi mücadelelerinde ifadesini bulan politik bilinç düzeyidir; ancak bu değişikliklerin işçilerin istediği yönde geliştiğine inanmak bir hata olur.

Başka bir deyişle, YENİDEN İNŞAA'nın FİAT ve diğer kapitalistler için belli bir anlamı vardır: işgücü üzerindeki hiyerarşi despotizmini yeniden stabilize etmek ve böylece üretimi arzularınca ga-

rantilemek. Fakat bunu yaparken, işçi sınıfı içinde olgunlaşan yeni politik bilinç düzeyini de göz önünde tutarlar; gözönünde tutarlar, çünkü onu yok etmek istemektedirler.

İşçi sınıfının, böyle bir yeniden inşaadan en ufak bir çıkarı yoktur, çünkü onlar için ÇALIŞMANIN YOĞUNLAŞTIRILMASI, ÜCRETLERİNİN AZALMASI VE ULAŞTIKLARI BAĞIMSIZ ÖRGÜTLENME DÜZEYİ İLE GÜÇLERİNİN yok edilmesi anlamına gelmektedir.

Diğer yanda politik takip, misilleme ve öç alma eylemleri, FİAT'ın oldum olası yürüttüğü ve ünlü Vittorio Velletta (1) zamanında bilim rütbesine erişen bir uğraştır. Onun (Velletta'nın/ç.) halefleri, örneğin avukat Umberto Cuttica, yenilikler getirmedilerse de, geleneği yaşatabilmeyi —özelikle '69 sonrası— becerdiler ve son halef olan mühendis Rinaldo de Pieri'nin bu işçi düşmanı rotayı sürdürmek için, beraberinde oldukça iyi önkoşular getirdiği söylenebilir. Mevcut aşamada bu bilimin uygulandığı başlıca alanlar, bir yandan emek üzerindeki hiyerarşik kumanda yapısının sıkılaştırılması ve diğer yandan fabrikalardaki işçi örgütlerine saldırıdır.

3. EMEK ÜZERİNDEKİ KUMANDANIN ASKERİLEŞTİRİLMESİ.

Yönetim strüktürünün askerileştirilmesi, U. Agneli'nin kısa süre önce tüm fabrikaların üretim alanlarının direktörleri önünde yaptığı özeleştiri-

1) V. Veletta: Faşizm zamanında FİAT'ın başkanı.

den kaynaklanıyor gibi görünen, önemli bir eğilimdir. Konuşmanın özü üç aşağı beş yukarı, ŞEF'lerin geçmiş yıllardaki kararlılığı ve cesareti yeniden kazanmaları gerektiği ve krizin belirleyici nedenlerinden birinin bunların şu anki etkisizliği olduğu yönündeydi.

Bu eğilim, kumanda hiyerarşisinin bütün düzeylerinde saptanabilir. Bu doğrultuda ilk belirtiler Eylül'de, personel bürolarının merkez ve yan mevkilerinde bazı anlamlı atamalarda görüldü.

Sonra kendilerine «personel servisinin elemanı» diyen bazı «garip kişiler» atelyelere sokuldular.

FLM (2) buna ilişkin dağıttığı bir açıklamada, «FİAT'm görevlendirdiği, sosyoloji ve pisikoloji dallarından diplomalı bu kişilerin, en yeni saçma buluş, pedernalizm ve ince misillemenin birer araçları olduğu»nu söylemektedir.

Aslında sözkonusu olan şey, fabrika yönetiminin, delegenin kişiliğine karşı ağırlık koyması veya en azından onu geriletmesi için devreye soktuğu, yeni bir görevlidir. Gerçekten de personel bürosunun elemanları, işçi delegelerinden gelen en hayati darbeleri kanalize edebilmek ve böylece iş anlaşmazlıklarım, bir kez daha işçi-işveren arasında kişisel ilişkiler düzeyinde çözebilmek için, yeterince yetki gücüne sahiptir. Bunun dışında —gene FLM'nin sağlıklı verilerine göre— «onların temel görevi, personel bürolarında bütün işçilerin dosyalarını incelemek ve müdürlük için, ilgili işçiye karşı ciddi önlemler almaya çağıran bol fantazili raporlar tutmaktır».

---

2) FLM: Metal işçileri sendikası.

Fakat bu eğilimi (askerileşme eğilimini/ç.) gösteren daha başka bir çok belirtiler vardır. En önemlilerini anımsayalım:

— FİAT koridorlarındaki kara tahtalara, disiplin kurallarının yeniden asılması;

— INAM (1) kimliğine sahip olmayan kişlerce ev kontrollerinin yürütülmesi;

— Bazı işçilerin sağlık durumlarının INAM aracılığıyla araştırılması;

— CISNAL (2) aracılığıyla, faşist unsurların politik tavırlarının sürdürülmesi ve yeni alanların sarı sendikalara bırakılması. Şimdi faşistlerin bütün işletmede şımarıkça dolaştıklarını ve kapıcıların (3) eşliğinde bildirilerini dağıttıklarını ve —18. kapıda olduğu gibi— almak istemeyenlere saldırdıklarını anımsatmamız yeter;

— «Düşük çalışma verimliliği» üzerine rapor tutan ve şimdiye dek bir çok kez disiplin cezaları almış işçi öncülerini, «çalışmaya isteksiz-gruplar» diye adlandırdıkları gruplara (ki buralarda ya bütün gün tam üretim yapılır yada son bir disiplin önlemi ile karşılaşmak sözkonusudur —bu durumda son önlem, işten çıkarılma anlamına gelebilir—, ayıran ustabaşıların ve bölüm şeflerinin saldırılarının artması;

---

1) INAM — Istituto Nazionale Assicurazione Malattie: İşçi ve memurlar için devlet hastalık kasası.

2) CISNAL — Confederazione Italiana Sindacati Nazionali Lavoratori: faşist sendika.

3) Guardioni: Fabrika koruma görevleri de bulunan «kapıcı».

— Örneğin şimdi farklı renklerde iş giysilerinin yürürlüğe konmasıyla, sendikal çalışmayı yayma özgürlüğünü kısıtlama çabaları: bantta çalışan işçiler bir renk, makinelerin bakımıyla görevliler bir başka renk giyiyorlar, amaç, kontrolü kolaylaştırmak ve sonra diğer işçilerle tartışmak için işyerinden ayrınlanları yakalamaktır.

4. FABRİKADAKİ İŞÇİ ÖRGÜTLERİNE SALDIRI

Bu saldırının iki hedefi vardır: bağımsız öncüler ve mücadele biçimleri. İçeriği çok basittir: özerk bir örgütlenmenin bütün izlerini silmek, her türlü direniş belirtisini tohum halindeyken boğmak, hastalık kaytarmalarını kaldırmak.

FİAT fabrikalarında politik ilişki noktası olan yoldaşların, dayanılmaz yaşam koşullarına yol açan, bir takibe maruz kaldıkları bir gerçektir. İlk adımda sürgün bir iç işten çıkarmadır bu —geçici tecrid etme, para cezaları, disiplin önlemleri ve korkutma çabaları üzerinden, kaçanılmaz olarak işten çıkarmaya giden önlemler serisiyle cezalandırılır bu yoldaşlar.

Sendikacıların bazen iddia ettiği gibi, haklı ve haksız işten çıkarma yoktur. Tüm çıkarmalar haksızdır, politik nedenleri vardır.

Bunun ötesinde çıkarma işleminin, «tesadüfen», kitle tavrı koyan, işe gelmeyen, yavaş üreten, üstlerine karşı inatçı davrananları bulduğu ölçüde, terörist bir özü vardır.

«Birkaç aydır Fiat'ta, toplu sözleşme müca-

delelerini yürütmüş olan bir dizi işçiyi gitgide yok eden ince ve sinsi bir baskı hakimdir. «Bu alarm çağrısı fabrikadan gelmektedir ve FLM bunu her şeye rağmen ele almak zorundadır. 'Her şeye rağmen' diyoruz, çünkü FLM'nin bu soruna yaklaşımı çekingendir. Toplu sözleşmelerin imzalanması esnasında, «işten çıkarılanlar bizle birlikte fabrikaya» şiarı, işçi toplantılarında ve kapılarda herkes tarafından benimsenirken, uğradıkları utanç verici ihaneti işçiler hâlâ anımsıyorlar. Gerçekte FLM, sorunun gerçek boyutlarını yaygınlaştırmaya karşı da direnmektedir.

Rakamlar etkileyicidir: 1969'dan beri 600'den fazla işten çıkarma olmuştur. Son toplu sözleşme mücadelesinden bu yana 250'nin üzerinde ve yalnızca Mirafiori'de günde iki-üç çıkarma olmuştur. Aşağıda, son olaylardan bazılarını gerekçeleriyle birlikte açıklıyoruz:

23 Mayıs: Öncü bir savaşçı olan işçi Achille Isoldi çıkarılıyor. Üretimi 320'den 370 parçaya yükseltmek isteyen ayarcıya karşı gelmiş; bunun üzerine kendisine saldırılmış, dövülmüş ve işten çıkarılmış.

7 Haziran: Karoseri yapımından bir işçi, hasta yazıldığı ve ondan sonra bir atölyede çalışmaya gittiği gerekçesiyle işten çıkarılıyor. Fakat, bunu Fiat'a bildiren kim? Gösterilen gerekçe, hakim Guarinelli'nin karşı çıkmasına rağmen, çalışmasını sürdüren, bir özel hafiye bürosunun varlığını açığa çıkarmaktadır.

16 Temmuz: Papa Pietro Nicola, «doktor raporunu değiştirdiği» için, Carlo Mario, «verilen işe

itiraz ettiği» için işten çıkarılıyorlar. İki gerekçe de bahane olarak kullanılmaktadır.

25 Temmuz: Bu kez bütün fabrikada öncü olarak tanınan bir işçi, Platania sırada, bir montaj işinden sonra iki kontak mumu çaldığı gerekçesiyle çıkarılıyor. Oysa bunlar Fiat'ta monte edilmemektedir.

Eylül: İşçi Pucci işyerinden sık sık ayrılma nedeniyle çıkarılıyor.

Eylül: 81 no'lu salonda işçi Cantalupo, bölüm şefi Angelo Rocatti'nin bir provokasyonundan sonra çıkarılıyor.

Eylül: İşçi Renda, çalışma sürecinde istikrar garantilemediği gibi akıl almaz bir gerekçeyle çıkarılıyor.

«Fiat delegelere, yalnızca para cezaları ve sürgünlerle değil, bilakis direkt işten çıkarmalarla da saldırmaktadır (...) Gerçekte Agnelli hepimizin tanıdığı faşist işverendir,» (FLM)

23 Eylül: Bu kez söz konusu edilen, 81 no'lu atölyenin sorumlusu ve tanınan bir öncü Ivani'dir. İşletme yönetimi haksız olarak 16 saat eksik hesap ettiği için Ivani protesto çekiyor. Bu yüzden, «işyerinden ayrılma» nedeniyle bir ikaz alıyor ve sonra «bir bölüm şefine karşı gelme» nedeniyle işten çıkarılıyor. İşten çıkarma yazısını aşağıya aldık: «21.9.1973 tarihinde bölüm şefinize karşı koyuşunuzla ilgilidir. Bölüm şefine hakaret edici ve doğru olmayan ifadelerle saldırdınız. Bu tutum ve daha önceki olaylar, bölümünüzde geçici dahi olsa çalışmanızı sürdürmenizi olanaksız kılmaktadır.»

8 Ekim: Bu kez sıra Guida ve d'Avanzo yoldaşlarda; haber kendilerine alışılageldiği gibi vardiya sonunda veriliyor. FLM şu bildiriyle müdahale ediyor: «FİAT, toplu sözleşmelere hazırlanmaktadır: Cuma akşamı kaynak atölyelerinden iki işçi çıkarıldı. Baskının en kötüsünü uygulayarak, fabrikada 68'e dek egemen olan korku havasını yaymaya çalışmakta, böylece bu yıllarda kazandığımız zaferleri yeniden elimizden almak istemektedirler. Son zamanlardaki seri çıkarmalar (karoseri atölyelerinde günde 2), FİAT'ın emelleri üzerine hiç bir kuşku bırakmamaktadır, özelikle çıkarılan tüm yoldaşların her zaman mücadelenin ön saflarında bulunduklarını hatırlarsak. Ve her şey bir yana, çıkarmalar için gösterilen gerekçeleri okuduğumuzda, FİAT'ta, o zamanlar faşist olarak tanımlanan, 50'li yıların durumuna dönüş olduğunu anlarız. Ya şimdi nedir bunun adı? «İş ilişkilerinin devamı için yetersiz garanti» yüzünden çıkarılan yoldaşların durumu üzerine düşünmek zorundayız, eli ayağı olmayan bu gerekçe, hasta yazılanlara karşı FİAT'ın kullandığı bir şantajdır.»

24 Ekim: Mirafiori atölyelerinde hastalık nedeniyle üç çıkarma daha yapılıyor. Şimdi artık, özellikle «iş ilişkilerinin devamı için yetersiz garanti» nedeniyle çıkarmalar konusunda, «bazı noktalarda çılgınlık sınırını aşan, engelsiz bir saldırganlık sözkonusudur» (...) çıkarılan işçilerin %99'unu delegeler ve son yıllarda mücadeleyi başta yürütenler oluşturmaktadır.

9 Kasım: Bir kara Cuma daha. Karoseri yapı-

mındaki bir öncü, Antonio Cicalese vardiya bitiminden 15 dakika önce çıkarıldığını öğreniyor. Bu kez de gerekçe «istikrarsız çalışma». Bugün yapılan tek çıkarma değil bu, aynı gerekçeyle kaynak atölyelerinde de bir kişi çıkarılıyor.

13 Kasım: 86 ve 87 no'lu atölyelerden iki işçi daha «sık sık hasta yazılma» nedeniyle çıkarılıyor.

15 Kasım: En bilinçli ve en mücadeleci delegelerin baskısıyla karoseri sektörünün delegeler kurulu şu açıklamayı formüle ediyor: «FİAT'ın sözümona 'istikrarsız çalışma' nedeniyle yaptığı çıkarmalar karşısında, karoseri sektörünün delegeler kurulu, FİAT'ın ve genelde tüm işverenlerin şu anda uyguladıkları bu saldırı durana dek, tüm FİAT işçilerinin mobilizasyonundan yanadır.» Ancak sendika yönetimi öyle istediği için, bu açıklama ölü kelimeler olmaktan öteye gidememiştir.

19 Kasım: 127 no'lu montaj bandındaki Pişedda grubundan üç işçi daha, faşist usta başının provokasyonundan sonra çıkarılıyor. Bir başka çıkarma da 81 no'lu atölyede hasta yazılma yüzünden yapılıyor.

Bunlar son ayların kapsamlı dosyasından alınmış birkaç örnektir. Ancak, bu örnekler, çıkarmaların taktik bir çizgi değil, bilakis FİAT'ın iç politikasında stratejik bir ilke, kökleri Valetta'nın geleneğinde bulunan bir ilke olduğu konusunda bizi ikna etmeye yeter. FİAT'ın hedefi içteki bütün düşmanlarını saf dışı bırakmaktır, yani onları listelere geçirmek, kışkırtmak, saldırmak ve so-

nunda fabrikadan atmak. Bütün bunlar, hedefi işçi sınıfının ve onun mücadelelerinin politik yenilgisi olan, çok daha geniş bir genel saldırı için önkoşuldur ve destek önlemleridir.

5. SENDİKALAR VE İKP.

Bu saldırıya sendikalar hangi stratejiyle karşı çıkmaktadır? Ufak farklılıklar ve önemsiz çelişkiler dışında, sendika gericiliğinin stratejisinin genel hatlarıyla, İKP tarafından önerilenle aynı olduğu söylenebilir.

İKP ve dolayısıyla sendikaların amacı, işçi hareketini «ekonomik ve sosyal gelişimin yeni bir modeli» uğruna mücadeleye bağlamaktır, bu da şu iki temel eğitim değişikliğine: güneyin geliştirilmesi ve Kuzey'de yatırımların durdurulması; toplumsal tüketim ve fiyat dondurulması ve ayrıca ücret artışlarının enflasyon nedeniyle uğranan gerçek zararlarla sınırlı tutulmasına dayanmak zorundadır.

Bu çizgi 50'li ve 60'lı yıllarda, bazı sanayicilerin fazlasıyla işine yarayan ve sonuç olarak bugünkü dengesizlikleri ve mevcut rejim krizini doğuran, gelişim modelinin eleştirisinden çıkmıştır.

İKP'nin bu stratejisinin gerçekleşmesi için şu koşular gereklidir:

a) Sonbahar ve kış içinde —yalnızca FİAT-Grubunda değil, bilakis kimya sektöründe, lastik ve plastik sanayinde ve kamu sektöründe de mücadele yaygınlaştırılmalıdır.

b) Politik sorumluluğun, burjuvazinin Angelli liderliğindeki bölümünce devralınması gerekir (ancak bunlar fabrikalarda sert mücadelelerle kızdırılmamalıdır).

Söylendiğine göre amaç, tüm mücadelelerin aşırı olmayan baskısını, siyasal olarak elverişli görülen bu ortamda, büyük tekellerin «kör» çıkarlarının değil, hükmedilen sınıfların çıkarlarının ifadesi olan, alternatif bir gelişim modelinin uygulanması konusunda hükümeti sendikalarla görüşmeye zorlamak için kullanmaktır.

Fakat gerçek amaç, tüm demokratik ve antifaşist güçlerin elini kolunu bağlamak ve ülkeyi krizin —«bu kriz aynı zamanda ekonomik, sosyal, politik, kültürel ve manevi bir krizdir»— karanlığından çıkaracağı düşünülen bir «tarihi uzlaşma» kabullenmeye ikna etmektir. Ancak bu demokratik güçler, sosyal güçler olarak gösterdikleri boyutlarda değil —ki bu önemli bir faktördür—, bilakis iktidarda bulunan partiler biçimindeki en kötü ifadesinde kavranmaktadırlar.

Yani varılmak istenen uzlaşma Hıristiyan Demokratlar (DC) —Komünist Parti (PCI)— Sosyalist Parti (PSI) ve sınıf mücadelesini, devrimci güçlerle karşı-devrimin aşağılık güçleri arasındaki mücadeleyi güçlü bir cihazla bloke edecek olan küçük partiler arasındaki parlamenter uzlaşmadır.

Bizce bu tavır, krizin gerçek karakterini anlamamaktan kaynaklanmaktadır.

Emperyalizmin büyük merkezlerinden yönetilen bu krizin, oldukça yükleyici enflasyonist hızlanmaya yol açan bir hayli elverişsiz uluslararası ilişkiler içinde yürüdüğü (döviz krizi, enerji krizi), doğrudur; büyük ölçüde, 50'li ve 60'lı yılların ge-

lişim modelince yaratılan düzensizliğin doğal bir ürünü olduğu da doğrudur ve tüm yoldaşların bildiği gibi bu model, işçilerin, Güney'in ve tüketimin sırtında, çok sayıda sanayiciye yaramıştır.

Fakat bu krizin, kapitalistlerin hatalarının ürünü olduğunu söylemek YANLIŞTIR. Yanlıştır, çünkü kapitalistler hata yapmamıştır: onlar sömürüyü son haddine çıkarmış ve hatta binlerce komünisti ve öncüyü işten atarak ve direnişte bulunan birkaç yüz işçiyi öldürerek daha da öteye gitmiştir. Hâlâ yaşayan ve parlamentoda iyi bir yer bulan Scelba ve onun partisi bu meseleleri çok iyi bilir. Angelli de tabiî. Eğer belli bir andan sonra (1962'den 1969'a ve devamla bugüne dek) işçi sınıfı hâlâ unutmadığımız mücadeleleriyle, bu gelişim modelinin ve buna olanak sağlayan devlet yapısının neden olduğu feci sonuçlara ve dayanılmaz yaşam koşullarına karşı, korkunç ve tehdit edici bir güç geliştirmemiş olsaydı, kapitalistler bu kolay yolda ilerlemeye hâlâ devam ederlerdi. O yüzden mesele kapitalistler için bir özeleştiriden çok, zorunlu bir politika değişikliğidir.

Böylece işçi sınıfı, işverenler cephesini bir eğilim değişikliğine zorlamadaki becerikliliğini kanıtlamıştır. Ve dolayısıyla kendisi de önemli bir gerçeği —sınıflararası ilişkileri düzenleyen şeyin güç olduğunu kavramıştır.

Ülkemizi boydan boya saran krizin özü bu ilişkide yatmaktadır. Bu yüzden, işçi hareketinin en bilinçli kesiminden gelen taleplerin, yalnızca alternatif bir gelişim modelini amaçladığını sanmak bir yanılgıdır —yeni— korporatif plana karşı etkili stratejik bir muhalefet, bir saldırı çizgisi ise çekingen kalmaktadır.

Öte yandan bu doğrultuda hareket eden ve son aylardaki mücadelelerle, gerçek çatışma alanlarını gösterenler, bağımsız öncülerdir: ücretlerin artması için ve çalışmanın yoğunlaşmasına karşı kitle mücadelesi (hasta yazılma, iş yavaşlatma, çalışma organizasyonunu sabote etmek); hiyerarşiye saldırı (işten çıkarmalara karşı mücadele, askerileştirmeye karşı direniş); faşistlere ve kapitalistlerin köpeklerine karşı savaş (şeflere ve faşistlere karşı direkt eylemler).

Tam da bu son çatışmalar, şimdi açığa çıkan iki olgu-geleneksel mücadele biçimlerinin yıpranması ve sendikal solun hipotezlerinin krizi— üzerine düşünmeyi gerektirmektedir.

İşçilerin, örneğin işten çıkarılma sorunu konusunda duydukları kızgınlık ile uygun mücadele biçimleri bulabilmede gösterdikleri beceriksizlik arasındaki çelişki üzerine dil yormanın bir anlamı yok.

Bu durumda, delege toplantılarının ve ulusal koordinasyonun durumunu soğukkanlılıkla değerlendiren temsilciler, solun beceriksizliğini belirleyen konumu gözardı edemezler.

Fabrikalardaki devrimci solun YENİDEN TANIMLANMASI, hareketin ve örgütsel araçlarının yeniden tanımlanması gerekliliği buradan doğmaktadır.

Ancak bizce bu yeniden tanımlama yalnızca, işçi özerkliğinden hareketle gelişen ve temeli politik ve silahlı saldırı becerisine dayanan, bir işçi ve halk iktidarı stratejisi çerçevesi içinde mümkündür.

Bu krizden bir uzlaşma aracılığıyla çıkılabileceğini sanmıyoruz. Aksine, son beş yıl içinde işçi

mücadelelerince izlenen temel çizgiyi sürdürmek gerektiğine inanıyoruz. Bu çizginin anlamı: burjuvaziye kendisini yeniden örgütleme fırsatını tanıyacak bir ateşkese izin vermemek; herşeyden önce burjuvazinin proletarya üzerinde hegemonyasını ifade eden rejimin bu krizini derinleştirmek ve bunu SİLAHLI PROLETER İKTİDARININ, KOMÜNİZM İÇİN SİLAHLI MÜCADELENİN ilk anlarına dönüştürmektir.

Tarihi uzlaşma veya silahlı proleter gücü: yoldaşların bugün yapmaları gereken seçim budur, çünkü bir orta yol artık yoktur ve bekleme zamanı geçmiştir.

İşçi hareketinin bağrında bir bölünme oluşmaktadır, ancak bu bölünmeden devrimci cephenin birliği çıkacaktır. Uzlaşma esasen işçi hareketinin reformist kesimini ve başarıya yönelik kapitalistleri aynı ütopyada birleştiren bir taleptir -ancak işçi sınıfının aslında çok daha önemli bir talebi vardır: İKTİDAR.

İşte bu anlayışsızlık yüzünden işçi sınıfı bugün silahsız bir halde, intihara yol açan bir ütopya —uzlaşma stratejisi— ile ve her bakımdan dayanılmaz bir durumla karşı karşıyadır. Özellikle fabrikalarda, çalışmanın yoğunlaşması, ücretlerin düşmesi, FİAT-faşizmi ve politik işten çıkarmalar gibi temel sorunlar, sendikalarla FİAT-yönetimi ve İKP ile hükümet arasında tekrarlanan bir oyuna kurban edilmektedir. Bu oyunun negatif politik sonucu, son yıllarda olgunlaşan devrimci inisiyatifin, «ulusal çıkarlar» perspektifine saptırılmasıdır ve şu anlama gelir: kapitalistlerle işbirliği.

Birbirine zıt motiflerle de olsa, ülkeyi krizden çıkarmak için demokratik bir hareketin başına ge-

çen İKP ve FİAT-yönetiminin amacı, ihtiraslı yeni korporatif planı uygulamaktır. Devrimci inisiyatifin mücadele sürecinde balon gibi patlatması gereken plan budur. Biz bu plana karşı savaşıyoruz.

6. DEVRİMCİ KAMP

Devrimci çizgi sendikamn tezlerine ve yeni-korporatif politik plana karşı radikal bir muhalefet yapmaktadır. Fakat aynı zamanda, önerileri ve pratiğiyle kendi stratejik görüşlerinin zayıflığını ortaya koymaktadır.

Gerçek bir homojenlik yoktur, aksine iki anlayış karşı karşıyadır: bir tarafta, planlanan «Yeniden canlanma» karşısında radikal bir platformun gerekliliğini savunup, bu şekilde sendikaları etkilemeyi umut edenler, bunlar karşı tarafın her türlü platforma dar ve aşılmaz sınırlar çeken stratejik oyununu kavramadıklarını göstermektedirler; diğer yanda, özerk öncülerin örgütsel, politik ve askeri araçlarının güçlenmesi ve olanaklarının artması için, toplu sözleşme mücadelelerini kullanmaya yönelik çalışanlar, bunların amacı fabrikada kendilerine durmadan büyüyen bir etki alanı kazanmak ve inşaa etmektir.

Bu iki çizgiden sonuncusu, bizim izlediğimiz çizgidir. Ayrıca bu seçim hergün fabrikada ve toplumsal alanda, kapitalistlerin ve devletin açık saldırganlığı ve geleneksel örgüt ve mücadele biçimlerimizin etkisizliğiyle burun buruna geldiğimiz her yerde önümüze çıkmaktadır.

Uzlaşma mantığına hayır demek, kendi politik kaderinin dizginlerini yine kendi eline almak demektir. Fabrikada, işçi-halk iktidarının stratejik çekirdeğinin inşaasını gerçekleştirmek demektir. Biz, Kızıl Tugaylar'daki komünist yoldaşlar bu yönde hareket ediyoruz. Ve bu yönde ilerliyoruz-

SİLAHLI PROLETER GÜCÜNÜ-OLUŞTUR-KUR-ÖRGÜTLE!

FİAT-FAŞİZMİYLE UZLAŞMAYA HAYIR!

İŞTEN ÇIKARMALAR CEZASIZ KALMAYACAKTIR!

KOMÜNİZM İÇİN SİLAHLI MÜCADELE!

Aralık 1973

OKU!
OKUT!
HAREKETE GEÇ!

KRONOLOJİ

BRIGATE ROSSE
MORDI E FUGGI!
NIENTE RESTERA IMPUNITO!
COLPISCINE 1 PER EDUCARNE 100!
TUTTO IL POTERE AL POPOLO ARMATO!

KRONOLOJİ

İlkbahar 70: Mailand'ta işçilerin barındığı Loventeggio'da izinsiz gösteri yapılmıştır.

Eylül 70: SİT-Siemens işçilerine, denetim altında tutulacak ve cezalandırılacak faşist ustabaşıların listesi verilmiştir.

Eylül 70: SİT-Siemens müdürü Giuseppe Leoni'nin arabası yakılmıştır.

Ekim 70: Siemens'te faşistlerin ve muhbirlerin listesi dağıtılmıştır.

Kasım 70: Pirelli Bicocca'da ilk kez, cezalandırılacak ustabaşıların ve muhbirlerin listesi dağıtılmıştır.

27 Kasım 70: Pirelli denetim organı müdürü Ermano Pellegrini'nin arabası yakılmıştır.

26 Ocak 71: Lainate Pirelli'nin deney bantında 8 yangın şişesi patlamış ve 3 yük kamyonu ateş almıştır. «Kızıl Tugaylar» bildirisi şöyle demektedir: «Yoldaşlar, yeni bir çiçek açtı: yeni partizanların silahlı ve örgütlü mücadelesi!»

1971: İtalya'nın çeşitli yerlerinde işverenlere ve faşistlere karşı eylemler yapılmış ve yüzleri açığa çıkarılmıştır.

15., 19., 20 Şubat 72: Mailand'ta birçok faşist militanın arabaları yakılmıştır.

27 Şubat 72: Turin'de MSİ'nin «vice Federale» görevlisi Aldo Maina'nın evi aranmıştır.

3 Mart 72: SİT-Siemens menejeri Mailand'da kaçırılmış ve yargılanmıştır. Menejer, yarım saat sonra, uyguladığı işçi düşmanı politikadan vazgeçmesi uyarısı ile, serbest bırakılmıştır.

13 Mart 72: Cesano Boscone'deki MSİ oturumu basılarak aranmış ve bölüm sekreteri Bartolomeo di Mino kaçırılmıştır.

15 Ocak 73: «Kızıl Tugaylar»ın, «Confindustria der Democrazia Cristiane» olarak adlandırdığı Unione Cristiana İmprenditori Dirigenti (Hıristiyan İşveren Birliği)nin oturumu basılarak aranmış; aramaya karşı koyan Mailand bölgesi «comitati civici»nin başkanı Dir Barana kaçırılmıştır. Üye listelerine, küçük işletmeler ile büyük işletmeler arasındaki, hükümet ile katolik ve demokratik-hıristiyan sağın kitle örgütleri arasındaki bağı kanıtlayan öteki gizli belgelere el konmuştur. Bu eylem, Roma'da yapılacak MSİ kongresinin arifesinde gerçekleştirilmiştir ve DC*nin «ak gömlekli» faşistleri-

---

MSİ: Movimento Sociale İtaliano; lideri Almirante olan faşist parti.

* *DC: Hıristiyan-demokratlar.*

nin, MSİ'nin «kara gömlekli» faşistlerine sunduğu desteği açığa çıkarmayı amaçlamıştır. «Kızıl Tugaylar»ın bildirisinde şöyle denmektedir: «Direniş hareketine politik ve silahlı boyut kazandırmak demek, bugün komünizm için silahlı mücadele sorununu, genel stratejik eylemlerle açığa çıkarmak ve sonra, bu temel amaç uğruna proletarya iktidarını örgütlemek için fabrikalarda ve kent kesimlerinde çalışmak anlamına gelir.

11 Şubat 73: CİSNAL*in bölge sekreteri Bruno Labate kaçırılmış ve uzun süre, Turin işletmelerinde özellikle de Fiat'ta faşistlerin yaptıkları örgütlenme üzerine sorguya çekilmiş ve faşistlerin Fiat'a yerleştirilmelerinde ilişki adamı olarak Dir Amerio saptanmıştır. Labate, ertesi gün Fiat'ın kapısına, fabrikaya giren yüzlerce işçi önünde bağlanmış ve ancak 1 saat sonra, polis tarafından kurtarılmıştır.

2 Haziran 73: Alfa Romeo'nun yöneticisi Minguzzi kaçırılmış ve birkaç saat sonra, uyguladığı işçi düşmanı politikadan vazgeçmesi uyarısıyla, serbest bırakılmıştır; bu eylem, Lotta Continua'nın «Kızıl Tugaylar»ı bu denli ağır eleştirdiği ilk eylemdir.

10 Aralık 73: Fiat personel bürosunun şefi Ettore Amerio kaçırılarak yargılanmış, sekiz gün sonra ise serbest bırakılmıştır.

18 Nisan 74: Genua savcı yardımcısı Mario Sossi kaçırılmış ve 36 gün süren tutsaklıktan sonra

---

* *CİSNAL: Faşist parti MSİ ile ilişkisi olan sendika.*

23. 5 tarihinde serbest bırakılmıştır. Genuna savcı yardımcısı Sossi'ye karşı «Kızıl Tugaylar» ın talep ettikleri «22 Ekim» grubuna dahil 8 yoldaşın salıverilmesi, bugüne kadar Genua savcılığı ve hükümet tarafından yerine getirilmemiştir.

AMERIO

CREARE
ORGANIZZARE
POTERE PROLETA
ARMAT
BRIGATE
ROSSE
NESSUN
LICENZIAMEN
RESTERA'
MPUNITC

AMERİO

10 Kasım, FİAT'ta toplu sözleşme görüşmelerinin yirmibirinci günüydü. Yirmibir gün geçmişti ve bu süre içinde, üç çatışma meydana gelmiş, bunun yanısıra üç gün süren bir grev yapılmıştı. Ne var ki hareket henüz en alt noktasında bulunuyordu ve Mirafiori öncülerinin politik yönsüzlüğünün son bulması hâlâ söz konusu değildi.

1 — Bu durumun doğmasına, karşılıklı «samimiyet» havası ve görüşmelerin ilk günlerini belirleyen «yeni gelişme modeli» üzerine konuşmaların soyut tekniği, yolçamıştır. FİAT, bir toplu sözleşme görüşmesi için ilk kez Amministratore Delegato (1) yu harekete geçirmiş, geride kalmak istemeyen sendikalar ise, görüşmelere üç birinci sekreter ile katılmışlardır. Ve ilk olarak sendika yanlısı bir makale yayınlayan Stampa (2) da, özellikle, görüşmelerde «işçi örgütlerinin sorumluluğu» vurgulanmıştır.

Gerçekten de sendikalar büyük bir oyun sergilemekteydiler. Lama, Amendola ve Berlinquer'den

(1) *Amministratore Delegato: Bir yönetim kurulu başkanı ile karşılaştırılabilir.*

(2) *Stampa: Agnelli'nin sahibi olduğu bir günlük gazete.*

aldığı emirle «tarihi uzlaşma»nın genel provasını gerçekleştirmişti. Sonuç olarak, işçi hareketinin büyük bir bölümü, «yeni gelişme modeli» uğruna mücadele için bir ortak cephe kurmak amacıyla, «bilinçli» kapitalistlerle bu yeni-korporativ ittifakı kabulenmiştir. Kuzu postuna bürünmüş kurt rolü nü iyi beceren kapitalistler, sergilenen bu oyuna katılarak —bir gözleri doğudaki pazarlarda, öteki gözleri fabrikalarındaki büyüyen huzursuzlukta— bir taşla iki kuş vurmayı ummuşlardır.

«Mirafiori Partisi» olarak tanınan gayri resmi gruplar ağı, tabii ki bu yeni-korporatif kucaklaşmanın dışında kalmıştır. Ne var ki varolan belli bir yönsüzlük ve güvensizlik, FİAT işçilerini, bağımsız ve savaşçı bir seçeneğe ulaştırmak için gerekli olan homojenliği ve atılımı engelemiştir.

2 — Mirafiori ablukasının sıcak mücadele günlerinin ardından, karşı-saldırı ve üretime yönelik yeniden örgütlenmenin belirleyici olduğu sekiz ay öncülere, az da olsa yük olmuştur.

Bu süre içinde, hiyerarşilerin sağlamlaştırılması ve faşist provakasyon gibi eski sorunlara, yer yer fakat çok güçlü olmayan direnmeyle karşılık verilmiştir.

Örneğin, 31 Ekim günü (yaklaşık 20 faşistin, mekanik bölümünde çalışan ve ikinci vardiyadan çıkan işçilere, 18 nolu kapıda saldırmasından bir kaç gün sonra) faşist şef ROCCO TARULLO'nun arabası, ikinci vardiyadan çıkan işçilerin önünde, yoldaşlarımız tarafından, havaya uçurulmuştur. Bunun dışında, Karoseri atölyesinde görevli ustabaşıların arabaları imha edilmiştir. Amaç, alışılmış bildirilerden daha etkili olduğu saptanan bir propaganda ile, iktidar için mücadelenin, toplu

sözleşmelerin gündemde olduğu bu aylarda, örgütlü biçimde başlatılan yeni araçlarla yürütüldüğünü vurgulamaktır.

Aynı şekilde, 12 Ekim'de ustabaşı Elio Salviola ve Giovanni Birilli'nin, 7 Kasım'da ise Karoseri atölyesinde görevli iki ustabaşının daha arabaları, 1 no'lu kapının önünde imha edilmiştir.

3 — Bunlara koşut olarak, işten çıkarılma, baskı ve politik izlemeler sorunu yeniden aktüalite kazanmış bulunuyordu. 250'nin üzerinde savaşçı işçi, «sık hastalık» veya «itaatsizlik» neden gösterilerek işten çıkarılmıştı; bu rakam gerçekten büyüktü ve tam bir «valletta» işi temizliği göstermekteydi. Buna karşın, bu platformda bu soruna yakınlaşma bile sağlanamamıştı.

Son aylarda kendiliğinden-gelme protesto grevleri yapılmıştı. FİAT işçileri de kesin mücadele isteği ile, atölyeler arasında ilişki kurarak fabrika içinde gösteriler örgütlemişlerdi. Burada, İvani'nin işten çıkarılması üzerine, tüm mekanik atölyelerinin toplu halde verdikleri militan karşılığı ve 22-23 Ekim günlerinde, bazı savaşçı işçilerin işten çıkarılmaları üzerine, işçilerin kendiliğinden-gelme mücadeleye girişmelerinin ardından, karoseri atölyesinin çoğunluğunun katıldığı büyük gösterilerde verilen karşılığı anımsamak yeterlidir.

Mücadele bilançosunu olumsuz yönde etkileyen bir başka unsur da sendika ajanlarının, işten çıkarma sorununa eğilmeye karşı «anlaşılmaz» biçimde direnmeleridir.

4 — Bunun yanısıra, görüşmenin ilk günlerinin ardından FİAT'ın işçi düşmanı bir manevra uygulaması söz konusu olmuştur. Bu manevra, her

geçen gün daha planlı ve dikkat çekici biçimde yürütülmüştür.

Bir yanda U. Agnelli'nin memnuniyetle «Mirafiori'de yıllardan buyana görülmeyen biçimde çalışılmaktadır» demesine olanak tanıyan ve son ayları belirleyen üretimin yoğunlaştırılması; öte yanda ise terörist manevranın açıkca uygulanması, gündemde bulunuyordu.

Böylece, toplu sözleşme görüşmelerinin yapıldığı Lastik-Plastik sektöründeki firmalarda aniden bazı parçalar «yok» olmaya başlamıştır. Gerçekte, söz konusu parçalar mevcuttu, fakat uygulanan manevra gereği, FİAT işçileri ile Lastik-Plastik işçileri birbirlerine karşı oynatılmak isteniyordu.

Bir süre sonra F İ A T, «işçi alımına son verdiğini» ilan ederek boşalan işyerlerine bile işçi alınamayacağını açıklamıştır. Bu, her yıl birkaç bin işçinin daha açıkta kalması —ki buna kesin sayısının bilinmemesine rağmen çok yüksek olduğu tahmin edilen işyerlerinin yasal biçimde kapatılmasını da eklemek gerekir— demektir.

Son olarak Fiat, fabrika bahçelerini tamamlanmamış arabalarla doldurarak, «hepsinin satılması» halinde bile, on bin işçinin Cassa İntegrazione(1)ye devredilmesinin zorunlu olduğu tehdidini savurmuştur.

İlk grev gününün arifesinde birçok işçi korkuya kapılmıştı. Çünkü, tüm bunların yanısıra, Agnelli'nin manevrası ile, hükümetin ve kapitalist cephenin öteki kesimlerinin uyguladığı manevra elele gidiyordu. Petrol tröstleri yaklaşık 30.000 aileyi yakıtsız bırakmış, gıda maddesi tüccarları artık

---

(1) Cassa İntegrazione: Resmi İşsizlik Yardım Sandığı.

mal satmaz olmuşlardı. Tek tatil gününde araba sürmek hükümet tarafından yasaklanmıştı.

Tüm kapitalist cephe tarafından inşa edilen bu «kriz» hayaleti, işçi sınıfını yıldırarak hareketi nötralize etmeyi ve mücadeleyi engelemeyi amaçlamaktaydı.

5 — Son olarak, delegeler arasında etkili ve giderek derinleşen bir bölünme sözkonusu olmuş tur: Bir yanda «tarihi uzlaşma»ya inananlar (bunlar çoğunlukta değildi, fakat sendikal piramidin tepesinde bulunuyorlardı); öte yanda «sendikal sol» ve devrimci solun tavrını benimseyen delegeler.

Bu bölünme, öncelikle, toplu sözleşme görüşmeleri sırasında yapılan grev nedeniyle (4 Aralık) ve delegeler ile tüm kesimlerin taban organlarının spor sarayında yaptıkları toplantıda (6 Aralık), bütün açıklığıyla ortaya çıkmıştır. Uzun ve sert bir grev önerenlerle, üç saatlik sembolik bir grev isteyenler arasında başgösteren bu ayrılık, 6 Aralık'ta bir kez daha, 12 Aralık günü «etkin bir güç denemesi» olarak düşünülen 8 saat süreli bir genel grev isteyenlerle, yine üç saatlik bir gıdıklama grevi önerenler arasında gündeme gelmiştir.

Her iki durumda da, FİAT işçileri arasında, Mirafiori ablukası günlerini belirleyen aym bölünme görülmüştür. Fakat arada bir fark vardır: Böyle bir durumda savaş başlayamazdı.

Kızıl Tugayların bir silahlı çekirdeğinin eyleme geçerek FİAT arabaları personel şefi Ettora Amerio'yu kaçırdığı 10 Ekim günü, FİAT'ta genel politik durum böyleydi.

(Controinformazione, Nr. 1-2, Şubat/Mart 1974.

KIZIL TUGAYLARIN BİLDİRİLERİ

FİAT-arabaları personel şefi Ettore Amerio, 10 Aralık pazartesi günü, saat 7.30'da evinin yakınlarında, Kızıl Tugayların bir silahlı çekirdeği tarafından kaçırılmıştır.

Ettore Amerio, şu an bir halk hapisanesinde tutsak bulunmaktadır.

Polisin yapacağı herhangi bir araştırma onun hayatını tehlikeye sokacaktır.

Bu işçi düşmanı teröristin tutsaklık süresi, aşağıdaki üç faktör tarafından belirlenecektir:

1 — İşçi düşmanı manevranın sürmesi (cassa integrazione vb.), Fiat tarafından ülkenin en gerici güçleri ile birlikte yaratılan ve yapay olarak inşa edilen «kriz» in (ki bu kriz, politik sahnenin tümünün gericileştirilmesine doğru gelişmektedir) araç haline getirilmesinin devamı;

2 — Ettore Amerio'nun sorgulanması sırasında aşağıdaki noktaların açıklık kazanması:

— Bağımsız öncülere, fabrikadaki işçi örgütlerine ve mücadele biçimlerine karşı saldırıya geçen Fiat'ın faşist politikası,

— İşçilerin, işin durmadan yoğunlaştırılmasına karşı direncini kırmak için, teröristçe kullanılan işten çıkarmalar (Amerio bize, son aylarda, 250'nin üzerinde öncü işçinin işten çıkarılması anlamına gelen bu salrının karakteri ve boyutunu açıklamak zorunda olacaktır);

— Yargıç Guarinello'nun araştırmalarının ortaya çıkarılmasından sonra, bir hayli aktif olduğu anlaşılan FİAT-ajan örgütünün faaliyeti (Son işten çıkarmaların gerekçelerinden bazıları, bu faaliyetleri kanıtlamaktadır);

— Faşistlerin işe alınmalarını sağlayan CİSNAL ve MSİ (*) nin faaliyetleri (bu konuda söz konusu sahte faşist sendikanın sekreterinin —şubat ayında tarafımızdan kaçırılmış ve sorguya çekilmiştir— Amerio üzerine söyledikleri göz önünde tutulmaktadır. Böylece Amerio büyük bir sorumluluk altına girmiştir).

3 — Özel olarak bu eylem, genel olarak örgütümüz üzerine Agnelli'nin gazetelerinde haberlerin doğru ve tam olarak yayınlanması.

YOLDAŞLAR,

Eğer ülkedeki geniş kitlelerin kafasında «korku» yerleşmişse, kapitalistler, savaşın yarısını kazanmış demektir. Bugün yaşadığımız «ekonomik kriz» oyununda amaç budur. Ne var ki hepimiz,

(*) MSI — Movimento Sociale İtaliano: Faşist Parti

krizin, kapitalistlerin ekonomisine dokunmaktan çok, iktidarlarını yıprattığını biliyoruz. Onların sömürme, ezme ve egemenlik yetenekleri, son yıllardaki işçi mücadeleleri sonucu, kesin olarak sarsıntıya uğramıştır.

Bu durumda *korkuya kapılacak olan bizler değiliz.* Çünkü bizler, Mart sonunda Turin'in en büyük fabrikalarında, kapitalistlere ve reformistlere karşı kızıl bayrağı açarken de korkmadık.

Bu durumda *savaşı kabulenmek zorundayız.*

Zafer mümkünse, savaşmamak niye?

Biz bu krizden bir «uzlaşma» ile çıkmayacağımızı, tam tersine, işçi mücadelelerinin son 5 yılda çizdiği temel çizgileri sürdürmenin zorunlu olduğunu düşünüyoruz. Yani:

> *Burjuvaziye, kendisini yeniden örgütleme olanağı tanıyacak ateşkese hayır.*
>
> *Sistemin krizinin keskinleşmesi yolunda çalışmak.*
>
> *Krizi, silahlı proleter iktidarın, komünizm için bir silahlı mücadelenin ilk başlangıcına dönüştürmek.*

Tarihi uzlaşma veya silahlı proleter iktidarı İşte, bugün yoldaşların seçmek zorunda oldukları iki yol budur. Bu yolun ortası olmayacaktır.

İşçi hareketi içinde bir bölünme başlamış bulunmaktadır. Amaçladığımız *devrimci cephenin* birliği, bu bölünmeden çıkacaktır.

Zaten bu iki yoldan birini seçmek sorunu, her gün, fabrikalarda, kapitalistlerin, hükümetin ve devletin açık saldırısıyla ve geleneksel örgüt ve mücadele araçlarımızla karşı karşıya geldiğimiz her yerde, önümüze çıkmaktadır.

BEKLEMEYE KARŞI MÜCADELE!

FİAT-FAŞİZMİ İLE UZLAŞMAYA HAYIR!

SAVAŞI KABULLENMEK!

Bu üç unsur, bugün, proletarya iktidarının kurulmasında ilerlemek için zorunludur.

SİLAHLI PROLETER İKTİDARINI
YARATMAK-İNŞA ETMEK-ÖRGÜTLEMEK

FİAT-FAŞİZMİ İLE UZLAŞMAYA HAYIR!

İŞTEN ÇIKARMALAR CEZASIZ KALMAYACAKTIR!

KOMÜNİZM İÇİN SİLAHLI MÜCADELE!

Turin, 10 Aralık 1973

KIZIL TUGAYLAR

İŞTEN ÇIKARMALAR CEZASIZ KALMAYACAKTIR

FİAT-arabaları personel şefinin tutukluluk süresini belirleyecek olan üç koşuldan ikisi, şimdiye değin gözardı edilmiştir:

— FİAT, hâlâ, toplu sözleşme görüşmelerinde Cassa İntegrazione tehdidini savurmaktadır;

— Agnelli'nin gazeteleri, örgütümüzün «politik kökeninin kuşkulu» olduğu yolunda haberler yayarak efendilerine kötü bir hizmet sunmaktadır.

Tutuklu Amerio ise bizimle «işbirliği»ni memnun edici bir biçimde sürdürmektedir.

Bir kez daha söylüyoruz: Güvenlik güçlerinin aptalca tavırları, onun hayatını tehlikeye atacaktır.

Yoldaşlar,

Personel şefi Amerio'nun sorgulamasında şimdiye değin açıklığa kavuşturulan noktalar şunlardır:

1 — FİAT'ta faaliyetini bugüne değin sürdüren bir ajan-merkezinin varlığı üzerine bilgilerimiz doğrulanmış ve tamamlanmıştır. Görüşme masasında Agneli'yi temsil eden ve yakın zamanda bir yana itilecek olan Cuttica, bu ajan merkezinin birinci adamı olarak saptanmıştır. Devlet memurlarına rüşvet dağıtmak ve Agnelli kardeşlerin özel kulammı için bir MİNİ-SİFAR (1) örgütlemek gibi olaylara karışan bir personel şefine sahip olan FİAT, önümüzdeki aylarda rahat günler yaşayamayacaktır. Bu ajan-merkezinin doğrudan bay Negri'nin yönetiminde olduğu öğrenilmiştir. Ve Negri —merkezi işe alma bürosunun şefi olduğu için— ünlü «servizi generali (2) den sorumlu tutulacaktır.

2 — Toplu sözleşmelerden sonra, «sık hastalık» veya «itaatsizlik» neden gösterilerek, 250 politik öncüyü hedef alan işten çıkarmaların ceza ve baskı karakteri ortaya çıkarılmıştır.

3 — İşe alınacakların politik faaliyetleri üzerine sistemli ve örgütlü biçimde bilgi sağlandığı; «servizi generali»nin bir özel dedektif bürosunun eline bırakıldığı saptanmıştır.

4 — Faşistlerin seçilerek işe alındığı doğrulanmıştır. (Bunu, daha önce, bizim tarafımızdan sorguya çekilen ve cezalandırılan faşist sendika sekreteri Labate'tin sorgulanması sırasında açıklığa kavuşturmuştuk). «Merkezi işe alma bürosu»

---

*(1) Sifar: Servizio İnformazione Forze Armate: Silahlı Kuv*vetler Gizli Haber Alma Örgütü.

*(2) «Servizi Generali»: İşletme Denetimi; başka şeylerin ya*nısıra bilgi elde etme işlevi yapar.

nda Agnelli ve Abelli'nin sadık hizmetçisi bay Negri gibi faşist bir köpek (Negri 30'lu yıllardan beri Fiat'ta görevli, o zamandan bu yana kara-gömleklidir) oturduğu için faşistlerin kolayca işe alındıkları öğrenilmiştir.

Sorgulamalar, bunların dışında, başka önemli noktaları doğrulamıştır. Bunları ileride açıklayacak ve belgeleyeceğiz.

Yoldaşlar, bildiğiniz gibi bu sorunlar, iktidara karşı saldırı ile çözümlenecek sorunlardır. Bu nedenle, iktidara karşı saldırı politik ve silahlı olacaktır. Biz bu sorunun, kendi güçlerimizle, küçük bir özel savaş ile çözümleneceğine inanmıyoruz; tam tersine, bizim eylemimiz, fabrikalarda ve bazı bölgelerde gerçek bir proleter güç ve silahlı bir halk iktidarı kurmak için çalışan işçi hareketinin bütünü ile, sıkı bağlantı içindedir.

KIZIL TUGAYLAR

Bugün, 18 Aralık salı günü, sabahın ilk saatlerinde, FİAT-arabaları personel şefi Ettore Amerio serbest bırakılmıştır. Amerio, sekiz gün süren tutukluluğu sırasında, FİAT-ajanları, işten çıkarmalar, işe alınmanın denetlenmesi, faşistlerin işe alınması ve genel olarak FİAT'ta karşı-devrimin örgütlenmesi ve tarihi üzerine sorguya çekilmiştir.

Ettore Amerio'nun bizimle yaptığı «işbirliği» memnun edici olmuştur.

Onun tutukluluk süresinde FİAT, Cassa İntegrazione tehditlerini geri almıştır.

Yine bu sekiz gün içinde;

— Güvenlik güçleri, yanlış açıklamalar ve sol militanlara, özellikle de bazı savaşçı işçilere karşı uyugladığı teröre karşın, mutlak bir yenilgi almıştır.

— Agnelli'nin gazeteleri, eylemimizin politik niteliğini inkâr etmeyi başaramamış, bunun yanısıra alçakca yapılan saptırmaların «cesur» yorumları, bütün gözler önünde açığa çıkmıştır. Böylece eski bir proleter inanç bir kez daha doğrulanmıştır: «STAMPA» yalancıdır.

— Ne var ki reformist gazeteler salt saptırmaların dışına taşmışlardır. Bunların uydurduğu rezilce hikâyeler —şu açıkça söylenmeli, bunları düşünenler komünist olamaz— sadece bizim örgütümüzü değil, tüm işçi hareketini karalamaktadır.

Ötekiler de berikiler de, bizim ortaya getirdiğimiz temel sorunlara karşı (FİAT-faşizmi ve işten çıkarmalar sorunu) oldukça kapsamlı bir sansür uyguladılar. Acaba bunlar, «tarihi uzlaşma» nın ilk ürünleri midir?

Yoldaşlar, Amerio'nun sekiz gün süreyle tutsağımız olması, her şeyden önce şu anlama gelmektedir: KORKMAMALIYIZ. Tam tersine, silahlanarak savaşı karşılamalıyız; çünkü zafer mümkündür.

Bugün, Amerio'yu serbest bırakıyorsak amacımız, şu yanlış düşünceyi kırmaktır: Bir savaş, ancak çarpışmayı en ucuna kadar götürerek kazanılır.

Biz henüz başlangıçtayız.

Devletin politik krizi olan rejimin derin bir krizinin başlangıç aşamasında bulunuyoruz ve bu kriz, kurumların yıkılmasına, tüm politik sahnenin gerici bir dönüşüme uğraması yönünde hareket etmektedir.

Yoldaşlar, bu krizde bizim görevimiz, büyük fabrikalarda ve işçi semtlerinde, silahlı proleter gücün ilk merkezlerini oluşturmaktır!

SİLAHLI PROLETER GÜCÜ YARATMAK-İNŞA ETMEK-ÖRGÜTLEMEK

FİAT-FAŞİZMİ İLE UZLAŞMAYA HAYIR!

İŞTEN ÇIKARMALAR CEZASIZ KALMAYACAKTIR!

KOMÜNİZM İÇİN SİLAHLI MÜCADELE!

18 Aralık 1973

KIZIL TUGAYLAR

SOSSI

SOSSİ

18 Nisan 1974 akşamı, Genua savcı yardımcısı Mario Sossi evine giderken Kızıl Tugaylar tarafından kaçırılmıştır.

Kaçırma, itham makamını Sossi'nin temsil ettiği «22 Ekim» grubunun davası, temyiz mahkemesine gönderildikten birkaç hafta sonra gerçekleştirilmiştir.

«22 Ekim» grubu 1970/71'de Genua'da ilk silahlı eylemleri yapmıştır. «Yasa dışı politik birlik kurmak» yüzünden açılan dava kanıtlara dayanmıyordu, bilakis açıkça siyasi bir dava olarak yürütüldü. Yoldaşlar ortalama 20-30 yıllık yüksek hapis cezalarına çarptırıldılar. Sossi ilk duruşmada 4 kez ömürboyu ve toplam 582 yıl hapis cezası talep etmişti. Mario Rossi, bir banka soygununda bekçiyi öldürdüğü gerekçesiyle (savcılık kasıtlı cinayet olduğunu iddia etmişti) ömürboyu, diğer yoldaşlar toplam 297 yıl hapis cezasına çarptırıldılar. Şubat 1974'te başlayan temyiz mahkemesi, Rossi'nin cezasını onayladı, diğer cezaları ise çok az miktarda indirdi.

Sossi Genua'da ve Genua dışında, bağnaz, solcu takipçisi bir faşist olarak tanınırdı. Eskiden, faşist bir öğrenci örgütü olan FUAN'ın başkanlığını yapmış ve Genua'da siyasi öneme sahip tüm davalarda savcı olarak görev almıştı. Genua'nın duvarları şu sloganlarla doluydu: «Sossi-SS», «Cellad-Sossi», «Rossi dışarı, Sossi içeri,» «Sossi fascista, sei il primo della lista» (Faşist Sossi, listede birinci).

Kaçırmanın ardından çıkarılan ilk bildiride, Sossi'nin savcı olarak yürüttüğü faşist faaliyetlerin örnekleri sıralanıyordu:

— 1969 Aralık ayında, Mailand Piazza Fontana'daki bombalamadan sonra, Genuna'da çok sayıda solcunun ev ve bürolarının aranması için emir verdi. İKP-ml'nin tüm merkez komitesini, yaklaşık 20 yoldaşı «devlete karşı komplo» suçlamasıyla tutuklattırdı.

— Kamu hizmetinde çalışanların grev hakkı üzerine davada, itham makamı temsilcisiydi.

— Yasak yazılar satmakla suçlanan gazete satıcılarına karşı duruşmayı yürüttü.

— 1972'de Feltrineli'nin ölümünü, solculara karşı yeni polis kampanyaları için fırsat olarak kullandı ve hemen hemen bütün grupları «komploculukla» suçladı.

— Feltrinelli skandalı ile ilgili tutuklanan ve serbest bırakılacak olan, eski partizan Gianbattista Lazagna'ya karşı yeni bir tutuklama emri hazırladı.

Son bir nokta olarak Sossi, sol örgütlere ajan ve provakatör sızdırılması işine de karışmıştır.

Ancak Sossi'nin savcı olarak faaliyetlerinin yalnızca solculara karşı yönelmediği görülmektedir. Tutuklandığında yanında, yürüttüğü üç koğuşturma üzerine notlar ve belgeler bulunan bir evrak çantası vardı:

1) Genuna tımarhanelerinden birinin şefi hakkında, «suçluluk derecesinde ihmalkârlık» nedeniyle suçlama,

2) Özellikle büyük sanayici Monti'yi etkileyen, şeker ve zeytinyağında fiyat spekülasyonuna karşı koğuşturma,

3) Bir dizi polis memurunun ve politik mercilerin karıştığı, Genua'daki silah ticareti üzerine araştırma.

Bu malzeme Kızıl Tugaylar'ın eline geçmiştir.

Kaçırma olayı Genuna ve çevresinde 4000 polis, Karabinieri ve mali polisin görevlendirildiği büyük çapta bir aramaya yol açmıştır, bunlar Genua'nın giriş-çıkışlarını kesmişler ve semtleri sokak sokak ve ev ev aramışlardır. Fakat Kızıl Tugaylar'ın izine rastlanmamıştır. Koğuşturma, Sossi'nin araştırmayı anlamsız ve tehlikeli bulduğunu açıkladığı bir mektubundan sonra 23 Nisan'da geçici olarak durdurulmuştur.

Turin'de 22 Nisan'da FİAT-fabrikaları Mirafiori ve SPA Etura'da ve Mailand'ta SIT-Siemens'in aynı zamanda iki fabrikasında Kızıl Tugaylar'ın bildirileri, kapı önünde park etmiş arabalardan teyp ve hoparlörle okunmuş, polis olaydan saatler sonra haberdar olmuştur. 26 Nisan'da Kızıl Tugaylar şu bildiriyi dağıtınışlardır.

KIZIL TUGAYLAR
3 No'lu Bildiri

1) Tutuklu Mario SOSSİ'nin sorgulaması boyunca şimdiye dek şu üç nokta ayrıntılarıyla incelenmiştir:

— Polis (Catalano ve Nocoliello) ile Gadolla ailesi (1) arasındaki işbirliği ve uyumluluk;

— Yargıçlar kurulunun bir bölümü (Francesco COCO ve onun sadık kölesi Paolo Francesco CATELLANO), polis ve Gadolla ailesi arasındaki işbirliği ve uyumluluk;

— Bunlarla SID'ın (gizli haberalma örgütü) iki yüksek memuru arasında varolan ilişkiler.

Sorgulama devam edecekti.r

2) Mario Sossi'nin kendiliğinden yazdığı mesajı, örgütümüzün tavrıyla karıştıranlar, politik sorunun merkezi noktasını: *siyasi tutuklu* sorununu kavrayacak yetenekte olmadıklarını göstermişlerdir.

SOSSİ proletaryanın siyasi tutsağıdır. Böyle olunca, karşılıksız serbest bırakılma konusunda her türlü iyimserlik yanlıştır.

3) Son yıllarda revizyonizmin topallayan pasifist stratejisiyle bağlarını koparıp, burjuvazinin düzenine ve yasalarına karşı komünizm uğruna savaşmak için silaha sarılan yoldaşlar çoktur.

Bunlardan bazıları öldü veya şu anda devletin kokuşmuş ve insanlık dışı hapishanelerinde kapalılar. Cani olarak damgalandılar. «22 Ekim» grubundan yoldaşlara karşı *rejimin düzenlediği duruşma* bunun için iyi bir örnektir.

Bu yoldaşların tümü siyasi tutsaktır.

KIZIL TUGAYLARIN SİYASİ PROGRAMININ GÖZARDI EDİLEMEYECEK BİR NOTKASI, TÜM SİYASİ TUTUKLULARIN KURTARILMASIDIR.

26 Nisan 1974

4 Mayıs günü Kızıl Tugaylar taleplerini bildiriyorlar; siyasi tutuklu karşılığında «22 Ekim» grubundan 8 yoldaş serbest bırakılacak ve Küba, Cezayir veya Kuzey Kore'ye gönderilecek. Bir kez uzatılan ültimatom 20 Mayıs tarihinde bitiyor. Bu arada polis koğuşturması tekrar başlıyor ve 20 milyon Liret (80.000 Mark) mükâfat koyuluyor.

KIZIL TUGAYLARIN
Bildirisi:

1) Tutuklu Mario Sossi'nin sorgulaması bitmiştir. Gerçekler üzerine yorumunu, savunmasını ve özeleştirisini dinledik. Şimdi karar anı gelmiştir.

2) Kısaca özetlendiğinde önemli üç nokta vardır:

— Sossi, «22 Ekim» grubuna karşı yapılan duruşmanın, amacı, ülkemizdeki silahlı mücadeleyi tohum halindeyken boğmak olan, bir dizi karşı-devrimci oyunların çürük bir meyvesi olduğunu itiraf etmiştir. Bu oyunlar polis (Catalano-Nicoliello), Karabinieri koğuşturma grubu (Penza), SID sorumluları (Dall Aglio-Saracino) tarafından planlanıp yürütülmüş ve yargıçlar kurulunun bir bölümünce (Coco-Castellano) korunmuştur.

— Sossi, «22 Ekim» grubundan birçok yoldaşı hiç bir kanıt yokken zindana atabilmek için, aşağılık yöntemlere başvurduğunu itiraf etmiştir. Gerçekten de suçlamanın yapısı kanıtlara değil, bilakis provakatörlerin (Mazzani-La Valle, Astara, Vandelli, Rinaldi) anlattıkları söylentilere ve kendilerine şantaj yapılan zayıf karakterli kişilerin (Sanguinetti) ifadesine dayanmaktadır. Oyunları, hareket biçimlerini, ajan sızdırmanın tekniklerini ve amaçlarını anlattıktan, «22 Ekim» grubuna karşı rejimin yürüttüğü mahkeme kendi öznel sorumluluğunu açıkladıktan sonra Mario Sossi, bu sefil macerada kendisini, iktidarın koruyucu gölgesi altında yöneten kişinin adını verdi: Cumhuriyet başsavcısı, Francesco Coco.

3) Örgütümüze ve halka karşı örneği görülmemiş bir saldırganlığa girişen burjuvazi, bugün oyunu hem politik hem askeri alanda kaybettiğini kabul etmek zorundadır. Para mükâfatına başvurulması neredeyse komik bir çağdışılıktır ve po-

lisin en yetenekli elemanlarının bütünüyle yenilgisini bir o kadar açık göstermektedir. Gerçekten de ihbar verdikten sonra, aldığı bu kirli parayla mesut olabileceğine herhangi bir kimsenin salim kafayla inanabileceğini sanmıyoruz.

4) Mario Sossi siyasi bir tutukludur. Cenevre anlaşmasının bu yöndeki kararına uyularak kendisine karşı şiddet ve sadistçe yöntemler uygulanmamıştır. Sorgulamaları kendisi serbestçe kabul ettiği için yapılmıştır.

5) Sossi kendisinin de kabul ettiği gibi, halka, parlamento içi ve parlamento dışı sola ve devrimci sola karşı ağır suçlar işlemiştir; bu suçlar için kendisinin «22 Ekim» grubundan yoldaşlara talep ettiği dört kez ömürboyu ve birkaç yüzyıl hapis cezası bile yetmez.

6) Buna rağmen iktidardakilere ve Sossi'nin serbest bırakılmasını isteyenlere bir seçenek bırakıyoruz: siyasi tutukluların değiş-tokuşu. Mario Sossi'ye karşı Mario Rossi, Giuseppe Battaglia, Augusto Viel, Rinaldo Fiorani, Silvio Malagoli, Cesare Maino, Gino Piccardo, Aldo de Scisciololi'nun serbest bırakılmasını istiyoruz. Halktan hiç bir şey gizlenmemelidir. Bu yüzden gizli görüşmeler yapılmayacaktır.

7) Aşağıda değiş-tokuşun biçimini veriyoruz: Sekiz yoldaş birarada şu ülkelerden birine gönderilmelidir. Küba, Kuzeykore, Cezayir. Onlara, güvendikleri bir kişi refakat edecektir ve serbest bırakıldıklarını Mario Rossi kendisi tasdiklemelidir. Sekiz yoldaşın serbest bırakıldığı kesinleştikten sonra 24 saat içersinde —bu 24 saat içinde genel

ve gerçek bir ateşkes hakim olmalıdır— Mario Sossi de serbest bırakılacaktır. Söz veriyoruz.

8) Tutukluya hiç bir şekilde zarar verilmeyeceğini cevabınız gelinceye dek garantileyebiliriz. Savaşta, bir çarpışmayı kaybetmeyi bilmek gerekir. Ve bu çarpışmada siz yenildiniz. Eğer bu gerçeği kabullenirseniz, hiç kimsenin istemediği, fakat kimsenin de kaçınamayacağı şey önlenebilir!

4 Mayıs 1974 4 No'lu Bildiri

Genua savcılığı ve İtalyan hükümeti, «22 Ekim» tutuklularımn serbest bırakılmasına başlangıçtan beri karşı çıkmaktadır. İçişleri Bakanı Taviani «adi suçlularla pazarlık etmeyeceğini» açıklıyor.

9 Mayıs günü KIZIL TUGAYLAR şu bildiriyi yayınlıyor:

5 No'lu Bildiri

1 — Taviani'nin Mario Sossi'yi «ölü bir kahraman» yapmak istemesinin nedeni nedir? Taviani güçlü değil ve korku içinde titriyor. Demokratik devleti savunmanın ardında yatan gerekçelerin pek o kadar ahlâkî veya politik olmadığı görülüyor, tam tersine, bunlar, suçluluğun aşağılık gerekçeleridir; bu durum demokratlar için utanç vericidir; fakat daha utanç verici olan, bunların, sol güçleri Mafia-vari olmakla suçlamaları ve aynı zamanda onun etrafında toplanmalarıdır. Ve biz şimdi soruyoruz, neden?

2 — Ganuna'da «gizli silah satışı»nm tümü (Mialand ile de sağlam bağları vardır) Dr. Umberto Catalano (1) tarafından denetlenmekte ve yönetilmektedir. Aralarında siyasi polis ajanı Diana von Traverso Renzo ve faşist Lantieri'nin de bulunduğu Genua'daki bir dizi silah satışını kapsayan bu «ağ» sayesinde adi suçluların gereksinmeleri karşılanmakta ve bunlar, devrimci grupların içine sızdırılmaya çalışılmaktadır.

«22 Ekim grubu üyesi arkadaşlar da bu kıskaç içine alınmak istenmektedir. Bu satışlar, Dr. Catalano ile Genua siyasi polisinin bazı küçük memurlarına oldukça yüksek bir kazanç garanti etmektedir. Bugün piyasada bol miktarda bulunan yüksek kaliteli MAB, doğrudan doğruya Genua polisinden gelmektedir. Bu konuda, şimdiye değin Yargıçlar Kurulu'nun başı olan Coco ve Castellono'dan saklanan bazı araştırmalar mevcuttur. Bu gerçek bakan Taviani tarafından bilinmektedir; Taviani bu gerçeği nüfuzunu kullanarak ört-bas ettiği için suç ortağı olarak üzerine düşeni yapmaktadır. Güvenlik güçlerinin gürültüyle sergilenen operasyonlarında niçin bu denli çok silah deposunun ele geçirildiği; ve Taviani'nin, Sossi'yi bir «ölü kahraman» olarak görmek istemesinin nedeni işte şimdi anlaşılıyor. Gerektiğinde bu karanlık hikâye üzerine detaylı doküman verebiliriz. Bunun için bakana şunu söylüyoruz: «Biz, adi suçlularla görüşmeyiz!»

3 — Bugün herkes sorumluluğunu yerine getirmek zorundadır. Böylece Yargıçlar Kurulu, «22 Ekim» grubu üyesi 8 yoldaşın tahliyesine karar

---

(1) Catalano: Genua Siyasi Polis şefi.

verme yükümlülüğü içindedir. Bu aşamada karar yetkisi Genua mahkemesindedir. Güçler ayırımının temelinde oluşan bir hukuk devletinde, buranın hükümetinin hiçbir şekilde müdahale yetkisi olamaz. Yargıçlar Kurulu, şu veya bu biçimde İçişleri Bakanının suç ortağı olmak istemiyorsa, karar vermek zorundadır. Yineliyoruz: Mario Rossi, Giuseppe Battaglia, Augusto Viel, Rinaldo Fiorani, Silvio Malagoli, Cesare Maino, Gino Piccardo, Aldo de Scisciolone serbest bırakılmalıdır.

4 — Faşizm döneminde de komünist yoldaşlar, adi suçlu veya haydut olarak suçlanmışlardı. Genua işçi sınıfı, Taviani'yi desteklemek için değil, «22 Ekim» grubu üyesi 8 yoldaşın özgürlüğü uğruna greve gitmelidir.

Komünizm için! 9 Mayıs 1974

15 Mayıs tarihinde gazeteler, Sossi'nin Devlet Başkanı Leone'ye yazdığı bir mektubu yayınladılar. Bu mektupta Sossi, Leone'den, kendisine karşılık 8 tutuklunun serbest bırakılması için müdahale etmesini istemekte ve meslekdaşlarının tavırlarını eleştirerek, kendisine yöneltilen politik suçlamalar (İddianamenin provokasyon veya zor yoluyla alınan ifadeler üzerine kurulması) için, amiri Başsavcı Coco'yu sorumlu tumaktaydı. Sossi, karısına daha önce yazdığı bir mesajda da şöyle demişti: «Gazia, herkes yaptıklarının sorumluluğunu üstlenesiye değin mücadeleni sürdür. Yanlışlarım için sorumlu olan yanlız ben değilim.»

20 Mayıs tarihinde Genua Mahkemesi, Baş-

savcı Coco'nun karşı koymasına rağmen, 8 yoldaşın tahliyesine karar vermiş ve kararın hemen uygulanmasını istemiştir. Mahkemenin verdiği tahliye kararı, hüküm, en son yetkili mercide onaylanmadan hiç kimsenin dört yıldan fazla alıkonamayacağını öngören «Lex Valpreda»ya dayandırılmıştı. «22 Ekim» grubu üyesi yoldaşlar ise üç yıldan fazla bir süredir tutuklu bulunuyorlar ve kararı ikinci mercide temyiz ettiler.

Mahkeme, tahliye kararma karşılık, Sossi'nin «sağlıklı olarak serbest bırakılması»m talep etmiş bulunmaktadır. Buna koşut olarak yargıçlar, 20 Mayısta Sossi'ye karşı 8 tutuklunun bırakılması isteğini vurgulamak için İtalya'nın tüm mahkemelerinde 1 saatlik grev yapmışlardır.

21 Mayıs'ta ise savcılık, mahkeme kararına karşı itiraz etmiştir. Başbakan Rumor, parlamentoda yaptığı bir konuşmada, hükümetin, tutuklulara pasaport ve yurt-dışına çıkma izni vermeyeceğini açıklamıştır.

Kızıl Tugaylar'ın 21 Mayıs tarihli mesajı şöyledir:

7 Nolu Bildiri

Bizden, tutsak Mario Sossi'nin sağlığı ve serbest bırakılması üzerine güvence vermemiz istenmektedir.

Buna cevabımız şöyle olacaktır: Sossi'nin sağlığı ve serbest bırakılması, öncelikle, tahliye kararının uygulanmasına ve «22 Ekim» grubu üyesi 8 yoldaşın Vatikan'daki Küba elçiliğine iltica et-

melerine bağlıdır. Hükümetin bu söylenenleri uygulaması ile onların sağlığı da güvence altında olacaktır.

Yineliyoruz: Yoldaşların söylenen biçimde serbest bırakılmalarından sonraki 24 saat içinde tutuklu Sossi serbest bırakılacaktır.

Söz veriyoruz.

21 Mayıs 1974 Kızıl Tugaylar

Sossi, 23 Mayıs günü öğleden sonra Mailand'ta serbest bırakılmıştır. Bir açıklama yapan Kızıl Tugaylar, 8 yoldaşın serbest bırakılmasını beklediklerini, aksi halde, adaletin kendi koyduğu kuralları çiğnemiş olacağını bildirmişlerdir.

Tahliye kararı verme yetkisi şimdi Coco'dadır. Bu arada Coco, Sossi'nin «ruh sağlığı»ndan kuşku duymaya başladığını söylemektedir. Sossi, serbest bırakıldıktan sonra salt basınla görüşmüş, politik, adli ve güvenlik makamlarıyla herhangi bir ilişkiyi reddetmişti. Bunun dışında, tutsaklık süresince ilettiği mesajları destekleyici açıklamalar yapmıştı: Tutsak bulunduğu süre içinde dar bir hücrede alıkonduğunu, kendisine herzaman insancıl davranıldığını; yüzleri örtülü iki orta yaşlı adamın sürekli sıcak yemekler getirdiğini ve bu arada kendisiyle saatlerce tartıştıklarını; teorik olarak ikna olmamasına rağmen, bu adamların politik ve kültürel seviyelerinin çok olgun olduğunu gördüğünü söylemişti... Ayrıca basın önünde, serbest bırakılması için uğraşan arkadaşlarına, basına ve bırakılması için dua eden papazlara şükran-

larını bildiren Sossi, kendisini yarı yolda bırakan polis ve hükümete hiçbir şükran borcu olmadığını iki kez vurgulamıştı. (Stutgart Gazetesi 28.5. 1974)

Kısaca, Coco'ya göre artık Sossi «ruhsal sağlamlığa» sahip değildir ve tutsaklık süresinde «kişiliğini yitirmiş»tir.

25 Mayısta, 1972 yılında meydana gelen hapisane ayaklanmalarını kışkırtmak suçundan Rossi ve Battaglia için yeni bir tutuklama kararı çıkarılmıştır. Oysa bu dava şimdiye değin bir yana bırakılmıştı.

27 Mayısta ise, Roma Temyiz Mahkemesi, Genua Mahkemesinin tahliye kararın durdurarak, uygulamayı belirsiz bir zamana bırakmıştır.

KIZIL TUGAYLAR İLE RÖPORTAJ

(L'ESPRESSO'nun 20. sayısından alınmıştır / 19 mayıs 1974)

Soru: Karşı-devrimin sözcüleri arasında Sossi'yi seçmenizin nedeni nedir?

Cevap: Sossi'yi üç nedenden ötürü seçtik.

1 — Karşı-gerillanın taktikleri ve saldırı yöntemleri ilk kez «22 Ekim» grubu üzerinde denenmiş ve daha da mükemmelleştirilmiştir. Yürütme organının bu operasyon metotları, bizim ilgimizi özellikle çekiyordu. Devletin sözcüsü durumunda olan Sossi ise bu konuda bizi bilgilendirebilirdi. Bu gerçekleşmiştir.

2 — Sossi bir yargıçtı ve yargıçlık bugün, egemenlik zincirinin en aktif fakat en güçsüz halkasıdır.

3 — «22 Ekim» grubu üyesi komünist yoldaşlara karşı iddianameyi hayali olarak düzenleyen ve kısa süreli kariyerinde devrimci solu bağnaz bir biçimde kovuşturan Sossi, proleter kinin hedefi durumuna gelmiştir.

Soru: Kaçırma kararını ne zaman aldınız? Operasyona uzun zamandan bu yana mı hazırlanıyordunuz?

Cevap: Bir yıl boyunca bu eyleme hazırlandık. Sol içinde hâlâ legal yollarla bireylere ulaşmanın mümkün olduğunu sananlar olduğu için, harekete geçmeden önce Temyiz Mahkemesinin (1) alacağı kararı beklemeyi uygun bulmuştuk. Oysa yargıçlar, kasıtlı öldürmenin söz konusu olmadığını dikkate bile almamışlar, Gadolla sorununun aydınlığa kavuşturulmasını istememişlerdi; böylece yargıçlar, her bakımdan rejimin ilk önemli davası olarak görülen bu davada, görevlerini tam olarak yerine getirmiş oluyorlardı. Rossi ve yoldaşları politik nedenlerden ötürü mahkum olmuşlardı. Bu karar, silahlı mücadele yolunu seçen herkesi yıldırmak ve terörize etmek zorunda olan devletin bilinçli bir yanıtıdır. Bunu tersine çevirmek gerekiyordu ve bunu yaptık.

Soru: Harekete geçme kararını şu dönemde vermenize neden olan salt teknik sorunlar mıdır yoksa bilinçli olarak Referandumu mu beklediniz? Tupamarolar gibi sizde, saldırı için en uygun anın, kurumlara güvenin sarsıldığı dönemler olduğuna inanıyor musunuz?

---

(1) «22 Ekim» grubunun temyiz mahkemesi Mart 1974'te sona ermiştir. Ve mahkeme, Mario Rossi için ömür boyu hapis kararını onaylamıştır.

Cevap: Çok açıktır ki, Sossi'nin tutsak alınması (ve onu izleyen olaylar) gibi bir eylem salt teknik bir ölçüye vurulamaz. Biz, 2. Cumhuriyet için çok önemli kararların hazırlığının yapıldığı şu anda, müdahale etme kararı aldık. Bu kararı aldık, çünkü işçi mücadelelerinin etrafındaki çemberi kırabilmek için devlete saldırmak zorunluydu. Bugün, burjuva-demokrasisi biçimsel olarak korunurken, demokratik kurumların tasfiyesini amaçlayan bir plan hazırlanmaktadır. Bu plan, referandum döneminden sonra, bizim «yeni - Gaullist faşizm» diye adlandırdığımız bir ortam yaratmayı amaçlamaktadır. Turin'de Centri Sturza ile CRD'nin (demokratik direniş komitesi) bürolarında yapılan aramalar (2) da bu açıdan değerlendirilmelidir. Temel amaç, şu an, «yeraltında» ikinci Cumhuriyet için temel atan güçler, kişiler ve örgütler arasındaki ilişkili özdeşliği başlatmaktı. Fakat bugün, bu projenin başarılı olabilmesi için temel bir koşul vardır: Başta politik güçler olmak üzere, tüm güçlerin yoğunlaşması. Bu nedenle «İkinci Cumhuriyet Partisi» için Referandum, muhalefet güçlerinin denetlenmesinde, yönetilmesinde gösterilen başarının derecesini ve bunların (muhalefet güçlerinin çn.) ne ölçüde kendisinin yanında veya karşısında olduğunu ölçmek için bir fırsat olmuştur. İşte durum budur.

Ne var ki ortodoks solun kararlaştırdığı «taktik» «uzlaşma»yı reddeden örgütümüz, Sossi eylemi ile, son yıllardaki işçi mücadeleleri sonucu rejim

---

(2) Kızıl Tugaylar tarafından yapılan aramalar. «Anti-faşist, anti-komünist» bir örgüt olan CRD'nin bürolarında yapılan arama, Sossi'nin kaçırıldığı dönemde (2 Mayıs 1974) yapılmıştır.

içinde ortaya çıkan çelişkilerin tamamen tatmin edilmesine engel olmaya çalışmıştır.

Eğer biz, rejimin içinde bulunduğu krizin, ilk planda, burjuvazinin proletarya üzerindeki egemenliğinin krizi olduğunu söylüyorsak, bu krizi keskinleştirmek ve en uç noktasına götürmek; bunun koşulu olarak, devrimci gelişme için zorunlu olan bir politik-askeri mekanizmayı, mücadele içinde oluşturmak devrimci güçlerin görevidir.

Soru: Sorgulama nasıl geçti?

Cevap: Tutsak Sossi, kullandığı inisiyatif üzerine ve tek tek herkesin politik önemi hakkında sorguya çekilmiştir. Amacımız, sivrilmiş egemenlik konumlarında bulunanların düşünce tarzlarını ve daha az sivri unsurların kimler tarafından kullanıldığını öğrenmekti. İyi bir «teknisyen» olmasına karşın politik önemi az olan Sossi, en kirli işlerde kullanılan mükemmel bir araçtır. Bunların dışında, karşı-devrimci güçlerin kullandığı unsurlar, metotlar ve olaylar, bu sorgulama sırasında ortaya çıkarılmıştır.

Soru: Sorgulamayı açıklayacak mısınız?

Cevap: Yürüttüğümüz mücadeleye yararı dokunacağını düşündüğümüz dönemlerde, yani zaman zaman açıklayacağız. Aynı zamanda Genua'daki parlamento-dışı sol grupların içine sızdırılan ajanların adlarını saptadık, ve bunları, söz konusu grupların ilgisini çektiği taktirde, açıklayabiliriz.

Soru: Sossi üzerine vereceğiniz kararı hangi olgular belirleyecektir? Ve Sossi'ye karşılık talepleriniz nelerdir?

Cevap: Sossi üzerine vereceğimiz karar, onu yöneten iktidara karşı alınacak bir kararı, bu da devlete karşı bir başka kararı şart kılacaktır. Biz, devletten, politik tutsak Sossi'ye karşı, «22 Ekim» grubu üyesi 8 yoldaşın serbest bırakılmasını istiyoruz. Bunun dışında hiç bir öneriyi kabul etmeyeceğiz. Her türlü fidye önerisini reddediyoruz. İnsan hayatı satın alınamaz.

Soru: Parlamento-dışı büyük sol gruplardan (Manifesto, Lotta Cantinua vb.) gelen bu denli güçlü bir karşı koyuş bekliyor muydunuz? Bunu nasıl açıklarsınız?

Cevap: 1971 yılında yapılan bir başka röportajda şunları söylemiştik: «Biz kısır bir polemik geliştirmekte hiç bir yarar görmüyoruz. Parlamento dışı sol gruplarla çatışmalarda bizim tavrımızı belirleyen şey, öncelikle, onların silahlı mücadeleye karşı aldıkları tavırdır. Kendilerine verdikleri tanımlamalara karşın bunlar, özlerinde güçlü bir neo-pasifist akım taşımaktadırlar. Bu akımla bizim hiç bir ilgimiz yoktur. Biz, bu akımın, belirli bir anda, proletaryanın silahlı mücadelesine karşı güçlü bir muhalefet oluşturacağına inanıyoruz. Öte yanda bu perspektifi (silahlı mücadele) kabul eden öteki militan gruplarla diyaloğumuz sürmektedir. Artık günümüzde bu pasifistlerin, «uzlaşma»ya bağlı güçler olarak rollerinin daha açık ve anlaşılır olduğunu; iç çelişkilerinin daha da keskinleştiğini söyleyebiliriz. Sossi, bu çelişkilerin keskinliğini açığa çıkarmıştır.

Soru: Tupamaroların önem verdikleri öteki devrimci örgütlerle iyi ilişkiler kurma sorununu, siz de sorun olarak görüyor musunuz?

Cevap: Öteki devrimci örgütlerle iyi ilişkiler kurma «başka devrimci örgütler»in varlığını gerekli kılar. Parlamento-dışı solun büyük gruplarını böyle tanımlayamamayacağımız açıktır. Ne var ki büyük fabrikalardaki endüstri proletaryası içinde, gerçek devrimci güçleri barındırmaktadır; bunlarla, gelişim süreci zengin olan politik tartışma ortamı kurmuş bulunuyoruz.

Soru: İtalya gibi, Avrupa'nın en güçlü Komünist Partisinin bulunduğu gelişmiş kapitalist bir ülkede, silahlı mücadelenin *Gelişim* ve *başarı* olanağının varlığına inanıyor musunuz? Neden?

Cevap: Bugün, silahlı mücadele, kentlerdeki büyük fabrikalardan kaynaklanan bir zorunluluktur. Sistemin sağlamlaşması için öngörülen reformizmi reddeden işçi sınıfı öncüleri için bu politik bir zorunluluktur. Fabrikalarda kapitalistlerin kumanda yapısını sarsan terör mekanizmalarını ve burjuva egemenliğini bozan; böylece rejimin krizini açığa çıkaran ve keskinleştiren bu öncülerdir. Bunun yanısıra günümüzde, politik ve toplumsal çatışmaların radikalleşmesine doğru gidilmektedir, ve solun, bu çatışmaların ilerlemesi ile bir kutuplaşma süreci yaşayacağı açıktır. Budönemde silahlı mücadeleye karşı tavır belirleyici olacaktır. Bu süreç içinde İKP'de -hiç olmazsa onun komünist çekirdeği- bulunacaktır.

Soru: Kitlelerden ayrı küçük bir öncü grubun silahlı eylemi herhangi bir yarar sağlayabilir mi?

Cevap: Kitlelerden ayrı küçük bir grubun silahlı eyleminin yaşama şansı tabii ki yoktur. Ne var ki, küçük olsa bile silahlı bir öncünün eylem-

lerinde durum başkadır. Kızıl Tugaylar bir grup değildir. Bizim silahlı inisiyatifimiz, kuzeyin tüm büyük fabrikalarında işçilerin en bilinçli kesimleri içerisinde yapılan sürekli çalışmanın ürünüdür. Bu çalışmaya 4 yıl önce Pirellide başlanmıştı. Bu çalışma az dikkat çekici, fakat gerçek bir devrimci öncünün inşası için kesin belirleyici olan bir çalışmadır.

Soru: Sendikal yönetime karşı bir seçenek oluşturacağınıza inanıyor musunuz?

Cevap: Sorun sendikal yönetime karşı alternatif oluşturmakdeğil, sendikal mücadelenin yönleneceği bir başka politik ortam yaratmaktır.

Soru: Fabrikalarda gizli örgütlenmenin hangi biçimini amaçlıyorsunuz?

Cevap: Fabrikalardaki militanlarımız, işçi sınıfının inisiyatifinin her alanda büyümesi için çalışmaktadırlar. Biz bu büyümenin, işçi sınıfı iktidarının organizmalarının oluşturulmasına doğru gittiğinden hiç kuşku duymuyoruz.

Soru: «Kime yarıyor» düşüncesinden hareketle, objektif olarak sağın oyununu oynadığınız için sizin provokatör olduğunuzu söyleyenlere cevabınız ne olacaktır?

Cevap: Bu eleştiri bize bugün, hükümet ve muhalefetten, sağ ve soldan, yani tüm taraflardan gelmektedir. Sol taraftakiler bu eleştiriyi genel olarak şu düşünceden hareketle yapmaktadırlar: «Hep önemli politik kararlar ile bağıntılı olarak müdahale ediyorsunuz, öyleyse...» Fakat müdahalemizin zamanı üzerine eleştiriler ciddi olabilir mi? Tabii ki olamaz. Gerçekte biz, silahlı inisiya-

tif ile yasal politik sahneye, önceden görülmeyen değişiklik getirmekle suçlanıyoruz. Bunun sağın oyununu oynamak olduğu düşüncesi kesinlikle diyalektik değildir. Sağın oyununu oynayanlar, yürürlükte olan karşı-devrimci süreci görmemekte direnerek önlerine sadece savunma görevleri koyanlar ve etkin bir direniş hareketi oluşturarak karşı duymayı reddedenlerdir.

Soru: Politik tavrınızı kabul eden, fakat devrimci çizginiz için gelişim olanağının olmadığını söyleyenlere cevabınız ne olacaktır?

Cevap: Biz tarihle bir iddiaya girdik ve bu iddiayı henüz kazanmış değiliz; bu doğrudur. Ne var ki son iki yılda edindiğimiz deneyler, karamsarlığa meydan vermemektedir. Burada öncelikle işçi mücadelelerinin deneyini söylemek gerekir: Örneğin Mirafiori ablukası (mart/nisan 1973) ve son toplu sözleşme görüşmelerinde «kızıl atkılar». Ülkemizde bugünkü, devrimci gelişim için temel olan öncüleri çıkaran, bu mücadelelerdir.

Soru: Provokatörlerin sızmasına karşı hangi korunma önlemleri aldınız?

Cevap: Temel ölçüt, bize yaklaşan yoldaşların kitle mücadelelerinde gösterdikleri politik bilincin düzeyi ve pratik militanlıktır. Militanlarımızın tümü uzun zaman kitle hareketi içinde çalışmışlardır. Örgütümüzün liderlerinden çoğunluğunu işçiler oluşturur; örgütümüzün sosyal bileşimi işte böyledir. Ne var ki her ölçüt gibi bu da yanıltmaz değildir. Fakat provokatör ve ajanlar şunu çok iyi bilsinler: Adaletimizden kesinlikle kaçamayacaklardır.

Soru: Bir çok kez ideolojik temelinizin marksist-Leninist ve katolik karışımı olduğu söylenmiştir. Bu karışımda kendinizi yeniden tanıyor musunuz?

Cevap: İdeolojik temelimiz komünizmdir. Marksizm-Leninizm, Çin Kültür Devrimi ve metropollerde bugün yürütülen gerilla hareketinin deneyleri hareket noktamızdır.

Soru: Politik-örgütsel modelinizin Tupamarolar olduğu doğru mudur?

Cevap: Hayır. Bu doğru değil. Hiç bir deney tekrarlanmaz ve İtalya Uruguay değildir; ne var ki biz, Tupamaroların deneylerinden dikey yapılanma ve küçük ünitelere bölünme gibi önemli örgütsel ilkeler devraldık.

Soru: Örgüt modelinizi açıklayabilir misiniz?

Cevap: Bizce, İtalya'da silahlı mücadele, sınıfsal hareketin doğrudan ifadesi olan bir örgüt tarafından yürütülmek zorundadır. Herşeyin hareket noktası halktır; bunun için halkı birleştirmek seferber etmek ve silahlandırmak gerekmektedir. Almanya, Fransa ve İtalya'daki ilk silahlı grupların pratiklerini ve sınırlarını incelediğimizde, Avrupa'nın kentlerinde ve büyük endüstri metropollerinde savaşın, gerillanın ilk aşamasının gelişiminin iki koşul altında mümkün olduğunu görüyoruz: Ayaklanma ve sömürünün en yoğun olduğu büyük fabrikalarda, sınıfın en önemli düğüm noktalarında, proleter kent kesimlerinde silahlı proleter gücün gerçek öneminin büyümesi; çatışmanın her alanında ortaya çıkan görevleri, silahlı mücadele açısından yaklaşabilecek yetenekte eğitilmiş bir «düzenli stratejik güç'ün inşa edilmesi.

İÇİNDEKİLER

15 LİRA